Ἀριθ. 651 — Λεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΕ'. Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρ. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32. 19 Ἰουνίου 1888

Ὡς γνωστόν, ἐν Ἑρμουπόλει τῇ πρωτοβουλίᾳ φιλοκάλων λογίων καὶ ἐπιστημόνων διωργανώθησαν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου, ἐν τῇ Λέσχῃ *Ἑλλάδι* φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ ἑσπερίδες, λίαν ἐπιτυχοῦσαι, εἰς ἃς συνήρχετο ὁ φιλόμουσος κόσμος τῆς Ἑρμουπόλεως, ζητῶν εἰς τὰς πνευματικὰς ταύτας ἀπολαύσεις εὐχάριστον περισπασμὸν ἀπὸ τοῦ μονοτόνου καὶ πρακτικοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Κατὰ τὰς ἑσπερίδας ταύτας ἐγένοντο διαλέξεις ὑπὸ διαφόρων λογίων ἀνδρῶν, καὶ ἔργα ἄξια λόγου ἀνεγνώσθησαν. Ἓν τῶν καλλίστων εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον τοῦ κ. Ἰωάννου Γ. Φραγκιᾶ, λογογράφου ἐκ τῶν δοκίμων, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἔργων, μάλιστα δὲ τῆς χαριεστάτης μεταφράσεως τοῦ «Ἀμφιτρύονος» τοῦ Μολιέρου.

Σ. τ. Δ.

ΔΥΟ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

τῆς ἐν Ἑρμουπόλει Λέσχης «Ἑλλάδος»

Ἑσπερὶς πρώτη.— 1886

ΗΩΣ ΚΑΙ ΤΙΘΩΝΟΣ

Σκηναὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Α'.

Ἐν μέσῳ τοῦ πρακτικοῦ καὶ αὐστηροῦ τῆς σήμερον κόσμου, ὅστις, ἀποβαλὼν τὴν εὔπιστον αὐτοῦ καὶ εὐφάνταστον καὶ θαλερὰν παιδικὴν ἡλικίαν, ἀφῆκε τὸ κάλλος, τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν ποίησιν ὡς ἀθύρματα ψευδῆ καὶ ἄχρηστα καὶ ἐτράπετο τὴν ὁδὸν τῆς ξηρᾶς μὲν ἀλλὰ πρακτικῆς ἀληθείας, δὲν ἔχει πλέον ἡ ποίησις φωνήν. Καθὼς δὲ ὁ μυθολογούμενος ἐκεῖνος, ὅστις, κοιμηθεὶς ἐπὶ ἔτη μακρά, ἐξύπνησεν ἐν μέσῳ ἄλλης γενεᾶς, διάφορα ἐχούσης τὰ ἤθη, καὶ διήγειρε τὴν ἔκπληξιν λαλῶν περὶ πραγμάτων παλαιᾶς ἐποχῆς ὡς περὶ ἐνεστώτων, οὕτω φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ μήπως, κρούων σήμερον φόρμιγγα ἄλλων αἰσθηματικωτέρων χρόνων, ἐκπλήξω τὸν ἀκούοντα καὶ θεωρηθῶ ὡς ὀνειροπόλος περὶ ἀλλότρια καὶ ἀνοίκεια πρὸς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ σιδήρου ἀσχολούμενος.

Καὶ ὅμως! μὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους, χάριν, δότε κἂν ἐπὶ στιγμὴν χάριν διὰ τὴν ποίησιν, διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, διὰ τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο καὶ δημιουργὸν τοῦ ὡραίου ἀρχαῖον πνεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μὲν μέρος ἡ ἀρχαία τῆς Ἑλλάδος εὔκλεια, καθ' ἱκανὸν δὲ ἡ ἄλλοτε πρὸς αὐτὴν στοργὴ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, πάντοτε δὲ τὰ χρώματα τῶν σημερινῶν πανηγυρικῶν μας λόγων.

Καὶ τέλος πάντων τί θὰ χάσῃ ὁ μονότονος καὶ πρακτικὸς ἢ εἴρων καὶ σατυρικὸς πολιτισμὸς τῆς σήμερον, ἐὰν ἐνίοτε κάμνῃ καὶ ὀλίγον τόπον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἤδη νεκροῦ, ἀλλὰ πάντοτε φιλομειδοῦς, ποιητικοῦ καὶ περιπαθοῦς πολιτισμοῦ τῆς μυθικῆς Ἑλλάδος; Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, κατὰ τὰ συμπόσια αὐτῶν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐθυμίας των, περιέφερον ἐνώπιον τῶν συνδαιτυμόνων ὁμοίωμα νεκροῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ματαιότητος τῶν ἐπιγείων, ἔλθετε νὰ ἐπαναφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ στιγμὴν μίαν τοὐλάχιστον εἰκόνα τῆς νεκρᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, καὶ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι, καθὼς ἀπέθανεν ὁ κόσμος ἐκεῖνος τῶν μύθων καὶ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον σήμερον περιφρονοῦμεν ὡς παιδαριώδη καὶ φαντασιόπληκτον, οὕτω, τίς οἶδεν, ἴσως καὶ τὸ σημερινὸν πνεῦμα τῆς ρικνῆς θετικότητος καὶ ὑλιστικῆς ἐπιστήμης ἐξαλειφθῇ ποτε ὑποχωροῦν εἰς ἐποχὴν νέαν ἀληθοῦς ἔρωτος καὶ καλλιτεχνίας!

Λησμονήσωμεν λοιπόν, ἐὰν θέλετε, ἐπὶ στιγμὴν τὴν περὶ ἡμᾶς πραγματικότητα καὶ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ ἱπτάμενοι ἐπὶ πτερύγων τῆς φαντασίας εἰς ἀρχαιοτάτην τινὰ ἐποχήν, εἰς ὡραίαν τινὰ διανθῆ, σκιεράν, πλήρη μύρτων καὶ δαφνῶν κοιλάδα. Δὲν εἴμεθα πλέον, ἐννοεῖται, ἐντὸς λέσχης πόλεως ἐμπορικῆς· ἄπαγε! Τὰ περὶ ἡμᾶς φαινόμενα εἶνε ἁπλῆ ἀπάτη τῆς ὁράσεως. Κατ' ἀλήθειαν ὁρίζων ἡμῶν εἶνε ὁ γόης τῆς Ἀττικῆς ὁρίζων καὶ ἐποχὴ ἡμῶν εἶνε ἡ ἐν τῇ ὁμίχλῃ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων μόλις εὐκρινῶς διαγραφομένη ἐποχή.

Εἶναι τοῦ Μαΐου τὰ μέσα καὶ ὁ χλοερὸς Ὑμηττός, ὁ κατὰ τὸν Ὀβίδιον διανθὴς ἐκεῖνος Ὑμηττός, ἁπλοῖ γραφικῶς πρὸς τὸν δύοντα ἥλιον τὰ καταπράσινα καὶ λοφώδη κράσπεδά του. Οὐρανὸς γαλανὸς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ μεταδίδουν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν γαλήνην, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν ἔρωτα, νομίζεις ὅτι περιβάλλει δι' ἀγκαλῶν σαπφειρίνων τὴν μουσοφίλητον ἐκείνην γῆν. Καὶ

ἐνῷ ὁ Ἀπόλλων ὀλισθαίνει πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἐν μέσῳ ροδοχρόου ὁμίχλης, τὰ πτηνὰ τὸν χαιρετίζουσι διὰ τοῦ τελευταίου αὐτῶν κελαδήματος. Πλὴν τούτων ὅμως ἡ ἐξοχὴ εἶναι σιωπηρά· μακρόθεν δὲ μόνον ἀκούονται ἐνίοτε τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, ἅτινα ὁ ποιμὴν ἐπαναφέρει φαιδρὰ καὶ σκιρτῶντα εἰς τὴν μάνδραν των.

Ὥρα γοητευτική! Ἐάν ποτε προσευχὴ ἀνθρώπου ἀνῆλθε πρὸς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ καρδίας περιπαθοῦς, ἢ ἐὰν ἀνέφλεξέ ποτε στήθη θνητοῦ βαθὺς καὶ πιστὸς καλῆς παρθένου ἔρως, ὦ! βεβαίως τοιαύτη προσευχή, τοιοῦτος ἔρως, κατὰ τοιαύτην τινὰ ὥραν ἐγεννήθησαν.

Ἐν μέσῳ μικρᾶς τινος κοιλάδος, ὅλης πρασίνης, μικρὸν ἄλσος συναθροίζεται ἐκ δένδρων καὶ θάμνων χαμηλῶν. Νομίζεις ὅτι εἶναι ὅασίς τις χαρίεσσα, διότι εἶναι σηκὸς δενδρόφυτος, ἀλλὰ πυκνός, πολὺ πυκνὸς καὶ πλήρης δρόσου, σκιᾶς καὶ μυστηρίου· ὡς ἂν εἰ θεά τις, φεύγουσα τὰς ἐπιμόνους ἀναζητήσεις ὀχληροῦ ἐραστοῦ, ἀνεβλάστησεν αὐτὸν τύψασα τὴν γῆν διὰ τοῦ καλλισφύρου ποδός της ἵνα κρυβῇ ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου μελάθρου. Ἐκεῖ ἡ πλάτανος ἡ ἀμφιλαφής, ἡ κόμαρος, ἡ λιβανωτίς, ἡ δάφνη καὶ ἡ πένθιμος μύρτος διαχέουσι τὰ μυρά των καὶ ὅλη ἐκείνη τῶν μυροβόλων θάμνων ἡ συστὰς μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ὑψηλῆς χλόης ὑποφρίσσει διαπνεομένη ὑπὸ τῆς γλυκείας πνοῆς τῶν ζεφύρων καὶ ὑπὸ αὔρας ζωογόνου.

Ἂς πλησιάσωμεν. Φλοῖσβος ρέοντος ὕδατος ἀκούεται μιγνυόμενος μετὰ τοῦ θροῦ τῶν σειομένων φύλλων. Εἶναι πηγή τις ἱερὰ καὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι πηγὴ τῆς Ἠοῦς, ἀναβλύσασα ἐκεῖ καθ' ἣν ἡμέραν αὕτη ἔκλαυσε τὴν ἀθανασίαν τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ φιλτάτου συζύγου της. Ἡ δυστυχὴς Ἠώς! Ἠξεύρετε τί ἔπαθεν; ἀκούσατε καὶ οἰκτείρατέ την. Ἦτο θεὰ καί, ἐννοεῖτε, ὅτι ἦτο ἀθάνατος. Αἴ! καὶ μήπως δὲν ζῇ καὶ σήμερον ἐπίσης ἀνθηρά, ἐπίσης δεκαεξαετοῦς κόρης ὡς καὶ τότε ἔχουσα τὴν ἀνθηρότητα καὶ χάριν; Καὶ τίς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζει τὴν ροδοδάκτυλον, τὴν κροκόπεπλον ἐκείνην νεάνιδα ἥτις καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐν σχήματι ροδοχρόου φωτὸς προκύπτουσα ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ προαγγέλλει τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου; Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο γυνή καί, ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες, εἶχε καὶ αὐτὴ εὐαίσθητον καρδίαν. Μίαν ἡμέραν εἶδε τὸν Τιθωνόν, νεαρὸν κυνηγόν, οὐχὶ θεὸν τὴν γέννησιν· ἄνθρωπον θνητόν, ἀλλὰ θεὸν κατὰ τὸ κάλλος. Ἔλεγες ὅτι ἦτο ὁ Ἀπόλλων, ὁ ξανθοκόμης Ἀπόλλων καί, ἐὰν ἠρώτα τις τὴν Ἠώ, βεβαίως θ' ἀπήντα αὕτη ὅτι ἦτο καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀκόμη εὐειδέστερος. Τὴν εἶδε, τὸν εἶδε, ἠγαπήθησαν. Τί περιέχεται εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην ταύτην λέξιν, δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ τὸ ἀναπτύξῃ τις. Καὶ τίς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον δὲν ἠγάπησεν ἢ δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Ὁ Τιθωνὸς ἠγάπα τὸ κυνήγιον· ἡ δὲ Ἠὼς ἠγάπα πολὺ τοὺς κυνηγούς· καὶ τὸ λέγω ἵνα τὸ μάθωσιν οἱ λάτρεις τῆς κυνηγέτιδος Ἀρτέμιδος διὰ κάθε ἐνδεχόμενον· διότι ὁ ἔρως τῆς Ἠοῦς δὲν εἶναι ἐκ τῶν σημερινῶν μεταλλικῶν ἐκείνων ἐρώτων, οἵτινες ἐὰν ἀναλυθῶσι χημικῶς θὰ εὑρεθῶσι περιέχοντες 80 τοὐλάχιστον τοῖς $^0/_0$ χρυσόν. Ὁ ἔρως τῆς Ἠοῦς εἶναι ἔρως ἁγνός, ἀλλὰ καὶ μεγάλης ὀλκῆς, διότι ἡ ἁβρὰ αὕτη νεάνις ἔχει μίαν κακὴν συνήθειαν· δὲν κλέπτεται ὑπὸ τῶν ἐραστῶν της, ἡ εὐλογημένη, ἀλλὰ συνειθίζει ἀκριβῶς τοὐναντίον κλέπτει δηλαδὴ αὐτὴ καὶ ἁρπάζει τὸν ἐρώμενον καὶ ἀπάγει αὐτὸν εἰς τὰ θεῖά της δώματα. Ἥρπασε τὸν Ἀστραῖον, ἀπήγαγε τὸν Ὠρίωνα, ἔκλεψε τὸν Κλῦθον, συνέλαβε τὸν Τιθωνὸν καὶ θὰ σᾶς εἴπω κατωτέρω τί ἔκαμεν εἰς τὸν Κέφαλον.

Εἶναι λοιπὸν ἐπίφθονος ὁ ἔρως τῆς Ἠοῦς· καὶ ὅμως τίς ἐκ τῶν κυνηγῶν, εἰπέτε μοι, τίς δὲν ἀγαπᾷ τὴν Ἠώ, τὴν ροδοδάκτυλον αὐτὴν παρθένον, ἥτις τόσον φιλάρεσκον ἀλλὰ καὶ τόσον γλυκὺ ἔχει τὸ μειδίαμα ὁσάκις ἀπὸ τῶν ἄκρων ἀνατολῶν δειλή, ὑπερυθριῶσα, συμπαθής, προβαίνει καὶ χρωματίζει τὰ ὄρη καὶ τὰ δένδρα;

Εἶδε τὸν Τιθωνὸν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κοιλάδι τοῦ Ὑμηττοῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ σᾶς περιέγραψα, ὡραῖον, εὐμελῆ, ρωμαλέον, ἐπιχαρίτως φέροντα τὸ θηρευτικὸν αὐτοῦ τόξον καὶ καταβᾶσα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον καί, ὅταν οὗτος ἐστράφη αἴφνης καὶ εἶδε τὴν θεάν·—Τιθωνέ, τῷ εἶπεν αὕτη, σ' ἀγαπῶ.

Παρήλασαν ἐκεῖ γλυκεῖαι στιγμαὶ καὶ ὅτε ἡμέραν τινὰ (παραμονὴν νέου ἔτους), ἡ Ἠώς, ἀναβᾶσα τὰς βαθμίδας τοῦ Ὀλύμπου, παρεκάλεσε τοὺς ἐκεῖ συνεδριάζοντας θεοὺς μίαν καὶ μόνην νὰ τῇ δώσωσι χάριν, ἠξεύρετε τίνα χάριν ἐζήτησε τότε παρ' αὐτῶν; ἐζήτησε τὴν ἀθανασίαν τοῦ Τιθωνοῦ.

— Ἄ! μεγάλην χάριν μᾶς ζητεῖς, εἶπε τότε ὁ Ζεύς. Αὐτὰ παθαίνει κανεὶς ὅταν ἦναι εὔκολος εἰς δῶρα, προσέθηκεν ὑποβλέπων τὴν παρακαθημένην ζηλότυπον Ἥραν καὶ προσποιούμενος ὅτι δῆθεν ἠρνεῖτο τὴν ἀπονομὴν τῆς χάριτος. Ἀλλ' ἐπενέβη ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἄρης, ὅστις κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε νὰ τὰ ἔχῃ πολὺ καλὰ μὲ τὸν Ἥφαιστον, καὶ ὁ Ζεὺς ἐκάμφθη. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι ὁ Ζεὺς εἶχε προσφάτως μόλις ἀπιστήσει πρὸς τὴν Ἥραν, τὴν αἰωνίως ζηλότυπον ἐκείνην σύζυγόν του καί, ἐπειδὴ μόλις εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν ὀργὴν αὐτῆς, προσε-

πάθει νὰ φαίνηται ἐνώπιόν της ἄγριος καὶ δύστροπος πρὸς πᾶσαν ἄλλην γυναικείαν καλλονήν, ὁ πανοῦργος!

— Τί λέγεις καὶ τοῦ λόγου σου; στρέφεται καὶ λέγει πρὸς τὴν Ἥραν.

— Ἐγὼ νομίζω, ἀγαπητέ μου φίλε, τῷ εἶπεν αὕτη πονηρῶς ὑπομειδιῶσα, ὅτι, ἀφοῦ τέλος πάντων εἶναι αὔριον πρώτη τοῦ ἔτους, δύνασαι νὰ δώσῃς εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν κόρην ὡς δῶρον τὴν χάριν τὴν ὁποίαν σοὶ ζητεῖ, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ δύο ὅρους.

Ἡ Ἠώς, ἥτις κλαίουσα ἱκετικῶς εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφοτέρας τὰς παλάμας, ἤνοιξεν ὀλίγον τοὺς δακτύλους καὶ παρετήρησε κρυφίως διὰ μέσου αὐτῶν τὴν Ἥραν μετ' ἀνησυχίας. Ἡ Ἠὼς δὲν ἠγάπα καθόλου τοὺς ὅρους καὶ μάλιστα ὅταν ὑπηγορεύοντο ὑπὸ τῆς Ἥρας.

Ἡ Ἥρα ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς τοῦ Διὸς καὶ τῷ ἐψιθύρισέ τινας λέξεις.

— Ἂς ἦναι, εἶπεν ὁ Ζεὺς χωρὶς ν' ἀπολέσῃ ποσῶς τὴν ἀταραξίαν του. Πλησίασον, μικρά μου.

Ἡ Ἠὼς προὐχώρησε βήματά τινα.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν Τιθωνόν; αἴ;

— Ὦ! ὑψιβρεμέτα, καὶ εἶναι νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ κανείς; ἀπήντησεν ἡ Ἠὼς μὲ τόνον ἐρωτολήπτου κόρης, ἥτις περιμένει τὴν πατρικὴν συγκατάθεσιν εἰς γάμον ποθητόν.

Ἠξεύρεις ὅμως, κυρία μου, προσέθηκεν ὁ Ζεὺς σοβαρευόμενος, ὅτι παρὰ πολὺ ἀκούονται τὰ κατορθώματά σου εἰς τὸν Ὄλυμπον; Ἀκούεις ἐκεῖ! Μία θεὰ τῆς ἡλικίας σου καὶ νὰ κάμνῃ τόσον θόρυβον! Ἄ! αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ κάμνει διόλου καλὴν ἐντύπωσιν.

— Νεφεληγερέτα, συγγνώμην, εἶμαι κόρη ἄγαμος, εἶπεν ἡμικλαίουσα ἡ Ἠώς, καὶ δὲν ἔβλαψα κανένα ἕως τώρα.

Ὅ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον: ἐσὺ ὁ γέρων, ὁ σύζυγος τῆς Ἥρας, ὁ πατὴρ τόσων ἀνδρῶν καὶ τόσων θεῶν, εἶσαι τόσον παραλυμένος ὥστε καθ' ἑκάστην ἀναστατόνεις τὸν κόσμον μὲ τοὺς ἔρωτάς σου,

Κύκνος ἐδῶ, ταῦρος ἐκεῖ, χρυσῆ βροχὴ παρέκει,

καὶ ἐγὼ ἡ ὁποία εἶμαι ἄγαμος καὶ δὲν ὤμοσα πίστιν εἰς κανένα, σοῦ κάμνω ἐντύπωσιν μὲ τοὺς ἔρωτάς μου;

Ὁ ὑπαινιγμὸς ἦτο λεπτὸς καὶ ὁ Ζεὺς δὲν τὸν ἐνόησε· τὸν ἐνόησεν ὅμως ἡ Ἥρα καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὡραίας Ἠοῦς βλέμμα συμπαθές. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κανών· πάντοτε αἱ γυναῖκες μᾶς ἐννοοῦσιν ἐνῷ ἡμεῖς σπανίως ἐννοοῦμεν αὐτάς!

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ Ζεὺς θέλων νὰ βασανίσῃ ὀλίγον τὴν δυστυχῆ κόρην, τί νὰ γίνεται ἄρά γε ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος, ὁ Ἀστραῖος;...

Ἡ Ἠὼς ἐχαμήλωσε τὰ ὄμματα, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐραστοῦ της.— Ἐδῶ εἶναι ποῦ τὰ ἐχαλάσαμεν! ἐσκέφθη.

— Καὶ δὲν μοὶ λέγεις δά, ἐκεῖνος ὁ Ὠρίων, ὁ βασιλεὺς τῶν Βοιωτῶν, τί ἀπέγεινε; δὲν ἦτο, νομίζω, καὶ αὐτὸς κυνηγός; προσέθηκεν ὁ Ζεὺς ἀνηλεῶς.

Ἡ Ἠὼς ἔκρυψε καὶ πάλιν διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἀμμ' ἐκεῖνος ὁ καϋμένος ὁ Κλῦθος! ἄ! πολὺ ἀγαπᾷς, φαίνεται, τὸ κυνήγιον, δεσποσύνη.

Ἡ Ἠὼς ἔπεσε γονυπετής.

Τότε συγκινηθεὶς τέλος πάντων ὁ Ζεὺς ἔκυψε πρὸς τοὺς ἑκατέρωθεν αὐτοῦ καθημένους θεούς, ὡς πρόεδρος δικαστηρίου συλλέγων τὰς ψήφους, καί, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἠώ:

— Ὑπὸ δύο ὅρους, εἶπεν, ἀπονέμω τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν Τιθωνόν σου. Ὁ πρῶτος ὅρος εἶναι ὅτι δὲν θὰ μοι ζητήσῃς περὶ αὐτοῦ ποτὲ πλέον ἄλλην χάριν, καὶ ὁ δεύτερος....

— Ὁ δεύτερος; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ Ἠώς.

—Ὁ δεύτερος, ὅτι θὰ τὸν λάβῃς σύζυγόν σου.

Δὲν διέσωσεν ἡ ἱστορία τίνα μορφασμὸν ἔκαμεν ἡ ἐρωτόληπτος Ἠὼς ἀκούσασα τὸν δεύτερον ὅρον. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εὗρεν αὐτὸν δυσβάστακτον, διότι τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἁρπαγεὶς ὁ Τιθωνὸς μετηνέχθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν δώδεκα θεῶν, παρανύμφων ὄντων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Ἠὼς συνεζεύχθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους μετὰ τοῦ τεθαμβωμένου ἐραστοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ συντάξαντος τὴν προσήκουσαν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν.

Ἐντούτοις τὸ κακεντρεχὲς μειδίαμα δὲν ἐξηλείφθη ἐκ τῶν χειλέων τῆς Ἥρας· μετεδόθη μάλιστα ἐὰν θέλετε καὶ εἰς τὰ χείλη τοῦ Διός. Ἀλλ' οἱ ἐρῶντες εἶναι τυφλοὶ καὶ οὐδέτερος τῶν συζύγων παρετήρησε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο.

Παρετέθη τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου ἐκ νέκταρος καὶ ἀμβροσίας, οἰνοχοούσης τῆς Ἥβης, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη διαδεχθῇ αὐτὴν ὁ Γανυμήδης. Λαβὼν δὲ τότε ὁ Ζεὺς τὸν κρατῆρα τοῦ νέκταρος ἀνὰ χεῖρας, ἠγέρθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἠγέρθησαν πάντες οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαί.

Ἐσείσθη δὲ ὁ μέγας Ὄλυμπος.

— Τιθωνέ, τῷ λέγει ὁ Ζεύς, ἔσο ἀθάνατος!

Καὶ ἀμέσως ἐξηλείφθη ἡ ὀπτασία ἐκείνη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Τιθωνοῦ, εὑρέθη δὲ οὗτος μετὰ τῆς φιλτάτης συζύγου εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ ἐντὸς λαμπροῦ μεγάρου ἀδαμαντοφωτίστου.

Ἐκεῖ ἐφώλευσεν ἥσυχος καὶ εὐδαίμων ὁ ξ-

ρως αὐτῶν. Ἀλλὰ φεῦ! κλαύσατε τὴν δύστηνον Ἠώ, ψυχαὶ συμπαθεῖς. Παρῆλθον ἔτη καὶ ἄλλα ἔτη καὶ μίαν ἡμέραν ἐνῷ ὁ Τιθωνὸς ἐκοιμᾶτο βεβυθισμένος εἰς ὄνειρα τερπνά, κύψασα εἶδεν ἡ Ἠὼς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λευκάς τινας τρίχας ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν του ρυτίδας τινὰς αὐλακιζούσας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἠώς, ἡ ἀείποτε ροδόχρους Ἠὼς, ὠχρίασε τότε. Τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν αὐτῇ· οἱ δύο ἐκεῖνοι ὅροι, ἀφ' ὧν ὁ Ζεὺς τῇ ὑποβολῇ τῆς Ἥρας εἶχεν ἐξαρτήσει τὴν ἀθανασίαν τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τὸ κακεντρεχὲς ἐκεῖνο μειδίαμα τῆς ζηλοτύπου Ἥρας. Τὰ πάντα κατενόησε τότε καὶ μία μορφὴ ἀπαισία, ὡσεὶ Ἐμπούσης μορφή, διεγράφη ἀπέναντι αὐτῆς ἐν τῇ σκιᾷ· καὶ ἡ δύστηνος Ἠὼς ἔφυγεν ὀλολύζουσα:

— Τὸ γῆρας! Τὸ γῆρας!

Ἡ ἄφρων εἶχε ζητήσῃ παρὰ τῶν θεῶν τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἐραστοῦ, ἐλησμόνησεν ὅμως νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ νεότητα, καὶ τὸ γῆρας ἤρχετο, ἤρχετο μετὰ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς του, μὲ τοὺς ἐρρυτιδωμένους καὶ σκελετώδεις δακτύλους του, μὲ τὸ κατεσκληκὸς ἐκεῖνο σῶμά του, πατοῦν καὶ μαραῖνον τῶν ἐρώτων αὐτῆς τὰ καλλίχροα ἄνθη.

Δύστηνε Ἠώς!

Β'.

Ἦτο νύξ, νὺξ χειμῶνος. Τὰ νέφη διωκόμενα ὑπὸ λυσσώδους βορρᾶ, ὅμοια πρὸς ἀγέλην τερατωδῶν θηρίων, ἐχύνοντο ἀπὸ τοῦ Ὑμηττοῦ ἐπὶ τὸν Σαρωνικόν, ἐνῷ ἡ φθίνουσα Ἑκάτη ὥρμα διὰ μέσου αὐτῶν πρὸς βορρᾶν, ὡς πελώριος ἀστὴρ διάττων.

Ἔφρισσεν ὁ διανθὴς Ὑμηττὸς ὑπὸ τὸν ἄνεμον, κατεσείοντο δ' αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ θάμνων καὶ εἰς τὸν συριγμὸν τοῦ βορρᾶ ἐνόμιζες ὅτι οἱ θάμνοι ἐκεῖνοι ἦσαν φάσματα λυσίκομα ὀλοφυρόμενα ἐπὶ νεκροῦ.

Ἄπελπις, μὲ λελυμένην ὡσαύτως τὴν κόμην καὶ φρενιτιῶσα ἔτρεχεν ἡ Ἠὼς ἐπὶ τῶν δυτικῶν τοῦ Ὑμηττοῦ λοφίσκων ἐν μέσῳ ἐκείνης τῆς νυκτός. Ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ὡσεὶ αὐτομάτως ἐφέρετο πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην κοιλάδα τὴν ὁποίαν ἐν ἀρχῇ ὁμοῦ εἴδομεν. Ἤρχετο νὰ ἴδῃ τὴν θέσιν ἐκείνην, τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν λατρευτόν, ἔνθα αὐγήν τινα ἐαρινὴν εἶχε ἰδεῖ τὸν περιφίλητον αὐτῆς Τιθωνὸν εἰκοσαέτη κυνηγόν, ἀκμαῖον, ὡραιότατον, ἔνθα τῷ εἶπε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο «Σ' ἀγαπῶ», τὸ ὁποῖον ποτέ, ὦ! ποτὲ δὲν λησμονεῖται.

Ἰδοὺ ὁ τόπος, νά, ἐκεῖ ἵστατο ἐκεῖνος ἐνεδρεύων τὸ θήραμα, ἐνῷ μὲ τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην ἔπαιζεν ἡ φιλοπαίγμων αὔρα. Ἰδοὺ ὁ λίθος ἐφ' οὗ ἐπάτει ἐπιχαρίτως ὁ ἀριστερὸς αὐτοῦ ποῦς. Ἰδοὺ ἡ μύρτος, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἔστη κατ' ἀρχὰς ἀπολαύουσα τῆς θέας του ἡ δύστηνος Ἠώς. Τὰ πάντα εἶν' ἐκεῖ, τὰ πάντα, καὶ αὐτὴ ἡ ἐρωμένη, ἐπίσης νεαρά, ἐπίσης ὡραία ὡς καὶ ἄλλοτε. Διατί ὅμως δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ ὁ Τιθωνὸς ἐκεῖνος, ὁ εἰκοσαέτης ἐκεῖνος Ἀπόλλων; Ποῦ εἶναι λοιπόν;

Δὲν ὑπάρχει ὀδύνη μεγαλειτέρα, εἶπεν ὁ μέγας τῆς Ἰταλίας ποιητής, τῆς ὀδύνης τοῦ ν' ἀναπολῇ τις ἡμέρας παρελθούσης εὐτυχίας ἐν ἡμέραις συμφορᾶς.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἠοῦς, ἀναζητούσης ἐν τῇ κοιλάδι ἐκείνῃ τὰ ἴχνη καλλονῆς καὶ εὐδαιμονίας ἐξαφανισθείσης.

— Δὲν εἰν' ἐδῶ, ἔλεγεν, ὁ τόπος ἔνθα τὸν εἶδον κατὰ πρῶτον, πλήρη νεότητος, ρώμης καὶ ἔρωτος; Διατι σήμερον ἐμαράνθη ἡ νεότης του καὶ κατέπεσεν ἡ προτέρα ἀλκή του; Μήπως ἐγὼ δὲν ἔχω πάντοτε τὴν αὐτὴν νεότητα, τὸ αὐτὸ κάλλος, τὸν αὐτὸν ἔρωτα; Δὲν ἐπανέρχεται πάντοτε τὸ αὐτὸ ἔαρ, ὁ αὐτὸς χειμὼν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ; Διατί τὰ πάντα ἐμειναν ἀναλλοίωτα καὶ μόνος αὐτὸς μετεβλήθη;

Τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα καί, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἔπεσεν ἐπὶ πέτρας τινός, ἡ δὲ κόμη της, ἡ χρυσῆ ἐκείνη κόμη, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Κύπρις ἐφθόνει, χυθεῖσα περὶ τὴν κεφαλήν της, ἐκάλυψε τοὺς λυγμοὺς αὐτῆς.

Ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐνῷ ἐσύριζεν ὁ βορρᾶς καὶ ἔφριττεν ἡ χλόη. Τόσον πολὺ ἔκλαυσεν, ὥστε ἔκτοτε ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνέβλυσε πηγὴ διαυγεστάτου, ἀλλ' ὑποπίκρου νάματος, ὅπερ καὶ σήμερον ἀκόμη ρέει ἴσον κατὰ πάσας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· τὸ δὲ ὕδωρ ἐκεῖνο εἶναι τῆς Ἠοῦς τὰ δάκρυα.

— Κατηραμένη νὰ ἦναι ἡ αἰωνία νεότης μου, ἔλεγε μεταξὺ τῶν λυγμῶν της, κατηραμένη ἡ ἀθανασία μου! ὁ ἔρως μου, κατηραμένος! Ἐὰν ἤμην θνητή, θὰ ἐμαραινόμην καὶ ἐγὼ μετ' ἐκείνου καὶ τὸ γῆρας ἤθελε καταλάβει ἡμᾶς ἀμφοτέρους, ὡς ὁ αὐτὸς παλμὸς ἐγέννησεν ἐν ἡμῖν τὸν ἔρωτά μας! Ἡ ἴση παρακμή μας ἤθελε διατηρεῖ ἴσον τὸν ἔρωτα ἡμῶν, ἐνῷ τώρα θὰ βλέπω ἐγὼ αὐτὸν καθ' ἑκάστην παρ' ἐμοὶ γηράσκοντα καὶ φθίνοντα, τοὺς ἄλλοτε ἐρωτύλους ἐκείνους ὀφθαλμούς του βαθμηδὸν ἀμαυρουμένους χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὸν τοιοῦτον μαρασμόν, εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὸν θάνατον!

Ἐπιώπησεν ἐπὶ στιγμήν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἔμειναν κρεμάμενα ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της.

— Τὸν θάνατον; εἶπεν ἐκπλήκτως· ἀλλ' ὁ Τιθωνὸς εἶναι ἀθάνατος, καὶ ὅμως ὁ Τιθωνὸς γηράσκει, φθίνει, μαραίνεται . . . Ζεῦ! ἕως πότε λοιπὸν θὰ προβαίνῃ τὸ γῆρας καὶ ἡ δυσμορφία του; Ὦ! εἶναι φρικῶδες, εἶναι ἀποτρόπαιον! Καὶ ἐγὼ ἡ ἀθλία εἶμαι ἡ ζητήσασα τὴν ἀθανασίαν του καὶ οὕτω καταδικάσασα αὐτὸν εἰς αἰώνιον γῆρας, τουτέστιν εἰς αἰωνίαν συμφοράν, χωρὶς νὰ δύναμαι πλέον νὰ ζητήσω δι' αὐτὸν καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα!

Πόση ἀλήθεια περιείχετο εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας καὶ πόσον ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες δυστύχημα τῶν ἀνθρώπων τὴν θνητότητα!

Προὐχώρει ἐν τούτοις ἡ νὺξ καὶ προσήγγιζεν ἡ ἡμέρα, ἥτις ἔσχε τοῦτο τὸ παράδοξον ὅτι ἀνέτειλεν ἄνευ αὐγῆς. Καὶ ἡ Ἠὼς ἔκλαιε γοερῶς καὶ ἠνοῦντο οἱ κλαυθμοὶ αὐτῆς μετὰ τῆς στοναχῆς τοῦ ἀνέμου.

Γ'.

Ἔρρεεν ὅμως ἐν τοσούτῳ ὁ χρόνος ἀμείλικτος καὶ περιετέλλοντο οἱ ἐνιαυτοὶ ἀλληλοκρατούμενοι, εἰς μὲν τοὺς ἀνθρώπους δίδοντες καὶ ἀφαιροῦντες τὴν ζωήν, τὸ κάλλος, τὴν νεότητα, εἰς δὲ τοὺς θεοὺς οὐδὲν δίδοντες, οὐδὲν ἀφαιροῦντες.

Παρήρχοντο τὰ ἔτη καὶ ἡ Ἠὼς δὲν ἐλησμόνει τὴν μικρὰν ἐκείνην τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδα, ἔνθα τοσοῦτο ηὐτύχησε καὶ τοσοῦτο ἐθρήνησεν· ἀλλ' ἤρχετο κατὰ πάν ἔαρ, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μέχρι τοῦ Μαΐου, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, κρυπτομένη εἰς τὸ ἄλσος ἐκεῖνο καὶ θρηνοῦσα τὴν ἀποπτᾶσαν αὐτῆς εὐδαιμονίαν, πιστὴ πάντοτε πρὸς τὸν δυστυχῆ αὐτῆς ἀθάνατον σύζυγον.

Παρῆλθον οὕτω πεντήκοντα, παρῆλθον ἑκατόν, παρῆλθον διακόσια εἴκοσι πέντε ἔτη καὶ ὁ Τιθωνὸς ἐγήρασκε πάντοτε, ἀλλά, φεῦ! πάντοτε ἔζη!

Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ κατέλθῃ τότε εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀδαμαντοφώτιστον ἐκεῖνο μέγαρον τῆς δυσέρωτος Ἠοῦς καί, εἰσδύων εἰς τὰ ὑπερφυοῦς λαμπρότητος μέλαθρα αὐτοῦ, κατώρθου νὰ ἴδῃ τὸν καθ' Ὅμηρον ἀγαυὸν ἐκεῖνον Τιθωνόν, ἤθελεν ἰδεῖ θέαμα ἀθέατον.

Ἐν μέσῳ θαλάμου σκοτεινοῦ, ὅστις θὰ ἦτο καταφώτιστος ἐὰν μὴ πλούσια δέρματα σπανιωτάτων ζώων καὶ κητῶν θαλασσίων ἐκάλυπτον ἄνωθεν ἕως κάτω τοὺς ἐκ λυχνίτου τοίχους αὐτοῦ, θαλάμου θερμοῦ, διότι ἀρωματικὰ τῆς Ἰνδικῆς ξύλα καιόμενα περὶ αὐτὸν τὸν ἐθέρμαινον, ἔκειτο ἕτερος θάλαμος ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου πελωρίου μαργαρίτου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκειτο κλίνη ἐκ ροδόχρου ἀδάμαντος μεγαλοπρεπής, μὲ πλούσια παραπετάσματα χρώματος κροκίνου.

Ἐπὶ τῶν περικεντήτων καὶ ἁπαλῶν αὐτῆς προσκεφαλαίων μικρὸς ὄγκος ἢ μᾶλλον σωρὸς μέλας ἡμικεκλιμένος ἔκειτο μὴ ἔχων σχῆμα σαφές, ἀλλ' ἐν τούτοις κινούμενος ἐνίοτε ὀλίγον. Ἐὰν ὁ θεατὴς ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον, ἤθελεν ἀκούσει λεπτήν τινα συριγματώδη ἀναπνοήν, ἐξερχομένην ἐκ τοῦ σωροῦ ἐκείνου καὶ ἤθελεν ἰδεῖ ἀραχνοειδές τι σῶμα μελαψόν, ὅμοιον πρὸς ἄνθρωπον, ἢ μᾶλλον σκελετὸν ζῶντα παράδοξόν τινα ζωήν, ἔχοντα ἀντὶ σαρκὸς βαρύτιμα χρυσοῦφαντα ἐνδύματα, φάσμα, ἔχον εἰς τὸ πρόσωπον ἀντὶ ὀφθαλμῶν δύο μαύρας ὀπάς, ῥῖνα μέλαιναν καὶ κρεμαμένην, κρανίον ἄτριχον, μέλαν, ἰξῶδες, σῶμα δὲ κυρτόν, τετυλιγμένον περὶ ἑαυτό.

Ἀπέναντι τῆς κλίνης μέγα καὶ κομψὸν ἀλλὰ παλαιὸν θηρευτικὸν τόξον ἦτο ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐξηρτημένον μετὰ φαρέτρας πλήρους βελῶν.

Τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο ἦτο ὁ ἀθάνατος ἀλλ' ἤδη σοροδαίμων Τιθωνός, ὁ πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν διὰ τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ κάλλους τρώσας τὴν καρδίαν τῆς Ἠοῦς, τὸ δὲ τόξον ἐκεῖνο ἦτο τὸ θηρευτικὸν αὐτοῦ τόξον.

Ποῦ ἠδύνατο ἀρά γε ἡ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων νὰ εὕρῃ ἐπιτυχεστέραν ἑαυτῆς εἰκόνα;

Ἐκεῖνο ἦτο λοιπὸν τὸ περιλάλητον λέχος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ τυφλὸς ποιητὴς τῆς Ἰωνίας ἔβλεπε τὴν Ἠὼ καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἀποχωριζομένην τοῦ φιλτάτου συζύγου καὶ ὁρμῶσαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τοῦ τεθρίππου αὐτῆς ἅρματος καὶ πάλιν ἐπανερχομένην παρ' αὐτῷ·

Καὶ τοῦτο ἐπὶ 225 ἔτη!

Εὕρετέ μοι, παρακαλῶ, δύο κόρας ἀνθρώπων νεαράς, ἐχούσας τοσαύτην ὑπομονήν, τοσαύτην πίστιν, ἔρωτα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ εἴκοσι πέντε μόνα ἔτη νὰ συζῶσι μετὰ τοῦ ζῶντος καὶ εἰδεχθοῦς σκελετοῦ τοῦ ἄλλοτε λατρευθέντος συζύγου. δαψιλεύουσαι αὐτῷ πᾶσαν μέριμναν, μειδιῶσαι παρόντος αὐτοῦ καὶ θρηνοῦσαι ἐν παραβύστῳ τὴν ἀποπτᾶσαν νεότητα!

Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἠὼς δὲν ἔπαυε κλαίουσα ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδι ἅμα ἀρχομένῳ τῷ ἔαρι, καὶ διὰ τοῦτο νύκτα τινὰ τοῦ Μαρτίου ἤτοι τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος κατὰ τοὺς ἀρχαίους μηνὸς εὑρίσκομεν καὶ πάλιν τὴν Ἠὼ καθημένην ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ θέσει, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πέτρας, καὶ κλαίουσαν μετὰ λυγμῶν.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ προτάξω ἐνταῦθα ἀξιοσημείωτόν τι γεγονός, ὅτι τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἀφροδίτη, συγκινηθεῖσα φαίνεται ἐκ τοῦ ἀτελευτήτου ἐκείνου τῆς κόρης κλαυθμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Κράξασα λοιπὸν τὸ πτερωτὸν αὐτῆς τέκνον εἰς τὸν ἐν Πάφῳ ναόν της, ἔκυψε πρὸς αὐτὸ καὶ μεταξὺ δύο φιλημάτων τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωκεν εἰς τὰς στρογγύλας παρειὰς τῷ ὑπεψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς.

Ὁ Ἔρως ἐκίνησε δὶς ἢ τρὶς τὴν κεφαλήν του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐκρέμασεν ἔξω τὴν γλῶσσάν του, ἔσυρεν ἐκ τῆς φαρέτρας του ἓν μικρὸν βέλος οὗ τὴν ἀκωκὴν ἐδοκίμασεν εἰς τοὺς ὀδόντας του, καί, πλαταγίσας τὸν γυμνὸν πόδα, ὡς πράττουσιν οἱ ἀγυιόπαιδες, ἐπὶ τοῦ λείου λιθοστρώτου τοῦ ναοῦ, ἔφυγε τρέχων πρὸς τὴν Ἀττικήν.

Δ'

Εἴχομεν ἀφήσει, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὴν Ἠὼ κλαίουσαν ἐν νυκτὶ ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου ἄλσους τῆς μικρᾶς τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδος.

Αἴφνης θροῦς φύλλων ἠκούσθη ὄπισθεν αὐτῆς· στραφεῖσα δὲ αὕτη μὲ καταβρέκτους ἐκ τῶν δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδεν ὄπισθεν αὐτῆς θέαμα παράδοξον. Νεκρὸς κυνηγός, οὗ τὴν ὄψιν ἐρώτισε στιγμιαίως ἡ σελήνη, ἐνῷ ἤρχοντο ὑποφώσκουσαι αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας αὐγαί, ἵστατο ὄρθιος εἰς ἀπόστασιν δύο μόλις βημάτων ἀπὸ τῆς Ἠοῦς ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριβῶς ἐκείνῃ θέσει ἔνθα πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἵστατο ὁ Τιθωνὸς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πρῶτον ἡ Ἠὼ τὸν εἶδε.

Κράνος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἐκάλυπτε τὴν ἀρρήτου καλλονῆς κεφαλήν του, ἀφ' ἧς καταμέλανες βόστρυχοι πλουσίας κόμης ἔρρεον ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ βαθεῖς ὑπὸ μελαίνας ὀφρῦς ἐξετόξευον βλέμμα φλογερόν, χείλη δὲ προπετῆ ἐνέφαινον ἐν αὐτῷ σθένος βουλήσεως καὶ ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα.

Εἶχε τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πέτρας, ἐφ' ἧς ἄλλοτε καὶ ὁ Τιθωνός· παρὰ δὲ τοὺς πόδας του προέβαλλον τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν φύλλων δύο ὡραῖοι, μεγαλόσωμοι, δασύμαλλοι, μέλανες κύνες, ἀτενίζοντες τὴν θεὰν διὰ τῶν ἡμέρων καὶ νοημόνων αὐτῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἀριστερὰ τοῦ νεανίου χεὶρ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἄκρων τόξον μακρόν, καθέτως ἐπὶ τῆς χλόης ἐρειδόμενον, ἐνῷ ἡ δεξιὰ ἐπιχαρίτως ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ὀσφύος του ὑπὸ τὴν φαρέτραν τῶν βελῶν.

Ἦσαν ἡ νεότης, τὸ κάλλος καὶ ἡ ρώμη ὁμοῦ συνηνωμένα ἐν ἐκείνῳ τῷ σώματι. Ἦτο ὁ Τιθωνὸς πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἀλλὰ πολλῷ ἐκείνου ὡραιότερος!

Ὁ ἄγνωστος προσήλου ἐπὶ τῆς Ἠοῦς βλέμμα συμπαθείας καὶ ἐκπλήξεως.

Ὦ κάλλος, δῶρον τ' οὐρανοῦ ἀθάνατον, ὁ μόνος ἡμῶν παρήγορος ἄγγελος ἐν τῷ ἀθλίῳ τούτῳ κόσμῳ, τί εἶσαι ἄρά γε, ἐκ τίνος οὐσίας συνίστασαι καὶ διατί ἔχεις ἐφ' ἡμῶν τοσαύτην ἰσχύν; Ὦ! εἶσαι θεία ἰδιότης καὶ σὺ μόνον δὲν ἔσχες ποτὲ ναόν, διότι ναός σου εἶναι πᾶσα καρδία παλλομένη!

Ἡ Ἠὼς εἶδε τὸν ἄγνωστον διὰ μέσου τῶν δακρύων της καὶ ἀνεσκίρτησεν. Ἡ πρώτη ἰδέα ἥτις τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν θέαν του, ἦτο ὅτι ἔβλεπε τὸν Τιθωνόν, ἀνακτήσαντα τῷ ἐλέει τοῦ Διὸς τὴν προτέραν αὐτοῦ καλλονὴν καὶ νεότητα. Ἀλλ' εἶδεν ἀμέσως ὅτι ἠπατᾶτο καὶ ἠγέρθη συγκεχυμένη καὶ αἰδήμων ἐνώπιον τῆς καλλονῆς τοῦ νεκροῦ κυνηγοῦ.

— Ὡραία κόρη, τῇ εἶπεν οὗτος διὰ φωνῆς ἀργυροήχου καὶ περιπαθοῦς, διατί κλαίεις τοσούτῳ πικρῶς κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν ἔρημον; Μήπως ὁ ἐραστής σου ἐγένετο ἄπιστος πρὸς σέ, ἄλλου ἔρωτος ὑποστὰς τὴν γοητείαν; Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! Κάλλος τοιοῦτο δὲν ἔχει ἀντίζηλον ποτέ. Μήπως τυχὸν ἀπέθανεν ὁ ἐραστής σου;

— Ὄχι, ἀπήντησεν σιγαλὰ ἡ Ἠώς· δὲν ἀπέθανε, δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ!

Καὶ κατέπνιξε λυγμόν.

— Ὡραία κόρη, ἀντεῖπεν ὁ ἄγνωστος, δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σου. Ἴσως τῆς Ἀφροδίτης τὸ τέκνον ὑπῆρξε σκληρὸν πρὸς σέ· ἴσως ὁ Ἄρης ἢ ὁ Ποσειδῶν παρέδωκε πρὸς τὸν Χάρωνα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας σου. Ἀλλ' εἶμαι Κέφαλος ὁ κυνηγός, υἱὸς τοῦ Αἰολίδου Δηΐονος, βασιλέως τῆς Φθιώτιδος, καὶ μὰ τοὺς θεοὺς τῶν ὀρέων καὶ τῶν κυνηγῶν, μὰ τὴν Ἠώ, τὸν Πᾶνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, θὰ πράξω ὅ,τι θέλεις ἵνα οἱ ὡραῖοι οὗτοι ὀφθαλμοὶ παύσωσιν νὰ κλαίουν καὶ τὰ ὡραῖα ταῦτα χείλη μειδιάσωσιν.

Ἡ Ἠὼς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε τὸν νέον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν μετὰ μακρὰν σειρὰν νεφελωδῶν καὶ βροχερῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ οὐρανὸς νομίζεις ὅτι εἶναι πλὰξ μολυβδίνη, διασχισθῇ αἴφνης εἰς ἐλάχιστόν τι μέρος τὸ πένθιμον ἐκεῖνο τῶν νεφῶν παραπέτασμα καὶ διαγελάσῃ γαλανὸς ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ προκύψῃ ἀπ' ἐκεῖ ὁ ποθητὸς ἥλιος, τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἀκτὶς ἐκείνη τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει τόσην γλυκύτητα ὅσην εἶχεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τῆς Ἠοῦς ἀπὸ τῶν δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν της.

Διότι δὲν ὑπάρχει νομίζω γλυκύτερον μειδίαμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἐπὶ ὀφθαλμῶν δακρυβρέκτων.

— Κέφαλε, τῷ εἶπε, σοὶ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν προσφοράν σου ταύτην καὶ τοὺς ὅρκους σου. Καίτοι κατὰ τῆς συμφορᾶς μου οὐδὲν σὺ δύνασαι νὰ πράξῃς, θὰ ἐνθυμῶμαι ἐγὼ πάντοτε τὴν τοσαύτην συμπαθῆ προθυμίαν σου· Χαῖρε· θὰ σ' ἐπανίδω καὶ πάλιν ἐδῶ.

Εἶπε καὶ διέσχισε τὸ φύλλωμα· ὅτε δὲ ὁ Κέφαλος ὥρμησε κατόπιν της ἵνα τὴν κρατήσῃ δὲν εἶδε, δὲν ἤκουσε τίποτε πλέον. Μόνος ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει σείων τοὺς θάμνους, ἐνῷ ἡ ἡμέρα ἀνέτελλεν ἐπὶ νεφελώδους οὐρανοῦ.

Παρετήρησε μόνον εἰς τὸν ἀέρα ροδόχρουν τινὰ ἀτμώδη γραμμήν, ἥτις, ἐν εἴδει οὐρανίου τόξου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς συστάδος ἐκείνης τῶν θάμνων, ὑψοῦτο πρὸς οὐρανὸν καὶ ἐχάνετο εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου.

— Ἦτο θεά! ἐσκέφθη ὁ Κέφαλος καὶ ἔμεινε σύννους.

Παρῆλθον δύο μῆνες καὶ ἦλθε τὸ ἔαρ καὶ ἦλθεν ὁ Μάϊος μὲ τὰ ἠράνθεμά του, μὲ τὰ ρόδα του· ἡ ζωὴ ἀνεγεννᾶτο πανταχοῦ καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ γῆ στολισθεῖσα ἐπὶ τούτῳ μὲ τάπητα χλόης καὶ ἀνθέων, ἐκάλει πᾶσαν ψυχὴν εἰς ἀπόλαυσιν ἔρωτος.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην δύσιν τοῦ ἡλίου ἐν Μαΐῳ ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ καθὼς ἐν ἀρχῇ τὴν περιέγραψα;

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην σκηνὴ διάφορος παρίστατο παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην διανθῆ κοιλάδα. Ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν Κέφαλον καὶ τὴν Ἠώ, ἀλλὰ καὶ ἄλλην τινὰ ψυχὴν πολὺ ὡραιοτέραν τῆς Ἠοῦς. ἄλλην τινὰ κόρην ἁγνήν, ἄγευστον ἔρωτος, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας νομίζεις ὅτι πλασθεῖσαι ἵνα γίνωσι θεαί, κατὰ λάθος ἐγένοντο θνηταὶ καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσιν ὅλην τῶν θεαινῶν τὴν καλλονὴν καὶ ὅλην τῶν θνητῶν κορασίων τὴν ἁγνότητα.

Τίς ἦτο ἡ ἁβρὰ ἐκείνη κόρη καὶ τί ἠσθάνθη δι' αὐτὴν ὁ Κέφαλος; Πότε ἐπανεῖδεν οὗτος τὴν Ἠὼ καὶ τί προέκυψεν ἐκ τῶν δύο ἐκείνων αἰσθημάτων;

Ὦ! εἶναι πάντα ταῦτα λυπηρά, ἀλλ' ὡραία ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐν ἄλλῃ ἑσπέρᾳ.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ἰωαννης Γ. Φραγκιας.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ταγματάρχης τότε ἐξῆλθεν. Ὁ καθαρὸς ἐξωτερικὸς ἀήρ, ὃν ἀνέπνευσε, πολὺ τὸν ἀνεκούφισεν. Ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου ὁ Σαρβὲ τὸν ἀνέμενε. Ὁ Δυκᾶς καθ' ὁδὸν ὡμίλει αὐτῷ περὶ τῆς τακτικῆς, ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ. Ἀλ! ἡ περίστασις ἐκείνη τῆς ἐφημερίδος· μὲ ὀλίγην περισσοτέραν ἐπιτηδειότητα πῶς ἠδύνατο νὰ τὴν στρέψῃ οὕτως ὥστε νὰ καταθορυβήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του! Συνελαμβάνετο ἐν αὐτῇ ὁ Γκαροὺς—διότι ὁ *Ἔγχελυς τοῦ Μελὲν* ἦτο ὁ Γκαροὺς αὐτούσιος— ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι συκοφαντίας, ἐπὶ διαδόσει ψευδῶν εἰδήσεων, ἐπὶ ἐκλογικῇ πλεκτάνῃ.

— Τί ἐπιτυχία θὰ ἦτο, ταγματάρχα, ἂν ἠθέλετε εἴπει; «Ὁ Ἔγχελυς δὲν εἶνε ὁ Ἔγχελυς, πολῖται, ἀλλ' ὁ Ὄφις τοῦ Μελέν!»

Ὁ Καπποὰ καὶ ὁ Γκενὼ οἵτινες ἤκουον, εὕρισκον ὅτι ὁ Δυκᾶς ἦτο ἑτοιμολόγος.

— Ἔχει ἑτοιμότητα καὶ ἀπάθειαν, ἔλεγε μάλιστα ὁ κ. Καπποά, δύο μεγάλας ἀρετὰς εἰς πάντα πολιτικὸν ἄνδρα!...

—... Ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀρετῶν!... προσέθηκεν γελῶν ὁ Αἰμίλιος ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἀπέτεινε αὐτῷ ἐκ τοῦ συστάδην τὸ φιλοφρόνημα ἐκεῖνο.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον ὁ Σαρβὲ ὀλίγον συγκεκινημένος ἠρώτησε:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀπήντησε ὁ Βερδιὲ ἀκόμη ὠχρός, ἐτελείωσεν!

— Τὰ ἐκαταφέρατε καλά;

— Δὲν εἰξεύρω. Μοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις ν' ἁρπάσω ἀπὸ τὸ λαιμὸν τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον...

— Ὦ! εἶπεν ὁ γερουσιαστής... ν' ἁρπάσητε ἀπὸ τὸν λαιμόν!.. Πῶς παραφέρεσθε!.. Ὁ ὑποψήφιος πρέπει τὰ πάντα νὰ ὑπομένῃ, τὰ πάντα!...

— Ἀλλὰ μίαν συκοφαντίαν!.. μίαν μωρὰν συκοφαντίαν!..

— Μπά!.. καὶ τί σημαίνει αὐτό; Εἰξεύρετε τί ἀπαντῶ ἐγὼ ὅταν εἰς τὰς δημοσίους συναθροίσεις μοῦ ἀποτείνουν καμμίαν τοιαύτην ἀνοησίαν;

— Ὄχι.

— Ἠμπορεῖτε νὰ σημειώσητε τὴν φράσιν, διότι πάντοτε ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Καὶ ὁ γερουσιαστὴς ὡς νὰ εὑρίσκετο ἐνώπιον τῶν ἐκλογέων, ὅπως ὁ Βερδιὲ πρὸ ὀλίγου, ἀνήγγειλεν ἐπισήμως μὲ τὴν βαρεῖαν καὶ πεφυσιωμένην φωνήν του τὴν φράσιν:

«— Δύνασθε ν' ἀνοίξετε τὴν καρδίαν μου, κύριοι, δύνασθε νὰ τὴν ἀνοίξητε καὶ θὰ εὕρητε ἐγκεχαραγμένα εἰς αὐτὴν χρυσοῖς γράμμασι μόνας τὰς δύο αὐτὰς λέξεις: *Τιμὴ καὶ Πατρίς.*»

Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου.

— Εὖγε! εἶπεν ὁ Καπποά.

— Ὁ κύριος γερουσιαστὴς ἔχει δίκαιον· μὲ αὐτὸ ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς ὅλα, προσέθηκεν ὁ Γκενώ.

Ὁ Βερδιὲ ἔσειε τὴν κεφαλήν. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δημαρχείου ἠκούοντο ἐπευφημίαι συνοδεύουσαι ἁμαξαν, ἥτις διήρχετο κάτωθεν ἀναμέσον τοῦ πλήθους

— Ὁ Γκαροὺς ἀναχωρεῖ μὲ τὴν ἁμαξάν του, εἶπεν ὁ κτηνίατρος Γκενώ.

— Τὴν ἅμαξάν του; εἶπεν ὁ Δυκᾶς. Μὲ τὴν ἅμαξαν πηγαίνουν οἱ σοσιαλισταί;

— Μπά! ἀνέκραξεν ὁ Σαρβέ· ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἐμποδίζει τὰ δεσποτικὰ αἰσθήματα... οὐδὲ τὰς ἁμάξας.

Ὁ Βερδιὲ καὶ οἱ φίλοι του ἀπῆλθον ἐπίσης. Πλῆθος λαοῦ συνώδευεν αὐτὸν μετὰ ζητωκραυγῶν. Ὁ Φουρνερὲλ ἐκραύγαζεν ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων. Ἠκούετο ἡ βαρύφθογγος φωνή του ἐπαναλαμβάνουσα:

— Ζήτω ὁ ταγματάρχης!

Ὁ ὑποψήφιος ἦτο σκυθρωπὸς ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ Σαλλύ. Ἐπείγετο νὰ εὑρεθῇ μόνος, νὰ ἐπανίδῃ τὴν Γιλβέρτην. Ἡ πρώτη ἐκείνη συγχρώτισις μετὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὸν ἀηδίαζεν. Νὰ κατηγορεῖται δι' ἄγνωστον τινὰ ἀτιμίαν παρ' ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἂν ἐγίνωσκεν αὐτὸς ὁ Βερδιέ! Ἡ ἐκλογή του ἤδη ἐνεποίει αὐτῷ ἐντύπωσιν ἀόριστον ἀνόδου πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, ἧς αἱ διάφοροι στάσεις δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμέναι οὐδ' ἐμπτυσμῶν οὐδὲ τραυμάτων.

— Ἤμην τόσον καλὰ εἰς τὴν ὁδὸν Μανσάρ!.. ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Σήμερον Κυριακήν, θὰ ἐπηγαίναμεν μὲ τὴν Γιλβέρτην νὰ ἴδωμεν τοὺς πίδακας τῆς Βερσαλλίας;

Καὶ ἐρρέμβαζεν.

— Ταγματάρχα, εἶπεν ὁ Σαρβὲ τύπτων ἐπὶ τοῦ σκέλους του πρέπει νὰ φροντίσητε διὰ τὸ πρόγραμμα.

— Ἄ, ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Βερδιὲ διὰ μιᾶς ἐπαναπίπτων εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ ἐνεστῶτος. Τὸ πρόγραμμα!.. τὸ εἶχα ξεχάσει.

— Πρέπει νὰ συνταχθῇ, νὰ τυπωθῇ, νὰ διορθωθῇ, νὰ τοιχοκολληθῇ. Δὲν μᾶς μένει πολὺς καιρός, συλλογίσθητε! Νὰ εἶσθε εὐκρινὴς καὶ σύντομος. Εἰπῆτε τὰ πάντα χωρὶς νὰ εἰπῆτε πολλά. Ὁ Γκενὼ καὶ ὁ Καπποὰ θὰ σᾶς δώσουν ὠφελίμους συμβουλὰς περὶ τούτου, καὶ ἐγὼ ἐπίσης...

— Ναί, μάλιστα, κύριε Σαρβέ, σᾶς εὐχαριστῶ!

Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τῆς εἰς Δαμμαρὶ ἀφίξεως ὁ ἀτυχὴς ταγματάρχης ὑπὸ μιᾶς μόνον ἰδέας κατείχετο, σκληρᾶς ὡς ἀγωνίας, ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς συντάξεως τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐκείνου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λέγῃ τὰ πάντα χωρὶς νὰ λέγῃ πολλά.

— Ἡ μεγάλη τέχνη, προσέθετεν ὁ γερουσιαστὴς Σαρβέ, θὰ ἦτο μάλιστα νὰ μὴ λέγῃ τίποτε.

Ἡ Γιλβέρτη ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὸν θεῖόν της εἰς Δαμμαρί, ἐχάρη δὲ τὰ μέγιστα ὅτε ἡ κυρία Ἐρβλαὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ νεᾶνις ἀναδιφῶσα βιβλίον, χωρὶς νὰ ἔχει συναίσθησιν τοῦ τί ἀναγινώσκῃ, εἶπεν αὐτῇ:

— Ἰδοὺ ὁ θεῖός σου, ὅστις ἐπέστρεψε μὲ τοὺς ἄλλους κυρίους!

Ἐφαίνετο τῷ ὄντι τοῦ εὐσάρκου Σαρβὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς σῶμα εἰς τὸ ἄκρον δενδροστοιχίας τινὸς βαῖνον ἀγερώχως· εἵποντο ὁ Δυκᾶς καὶ ὁ Βερδιέ, προφανῶς κεκοπιακώς.

Ὄπισθεν αὐτῶν ἐβάδιζον ὁ Καπποὰ καὶ ὁ Γκενώ, οἵτινες ἐφαίνοντο σκεπτικοί.

Ἡ Γιλβέρτη παρετήρησεν ἀμέσως τὴν κατήφειαν τοῦ θείου της. Μὲ τὴν ὄψιν ἡλιοκαῆ καὶ ἀποπληκτικήν, μὲ τὰς φλέβας ἐξωγκωμένας καὶ ἐξεχούσας παρὰ τοὺς μήνιγγας, ὁ ταγματάρχης ἐφαίνετο κατάκοπος.

— Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος; ἠρώτησε κρυφίως ἡ Γιλβέρτη τὸν Βερδιέ.

— Δὲν εἶμαι δυσηρεστημένος... εἶνε κοπιῶδες τὸ πρᾶγμα... Ἀλλὰ συντελεῖ εἰς τὴν σκληραγωγίαν...

Καὶ προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀνεψιάν του.

— Ὁ ταγματάρχης κατέβαλε τὸν Γκαρούς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρβλαί.

Ὁ Βερδιὲ ἔσειε τὴν κεφαλήν.

— Ἀκόμη χρειάζεται καιρός!...

— Ἄ, ταγματάρχα, εἶπεν ἐπιχαρίτως ἡ Ἐρρικέτα, ἀναλογίσθητε ὅτι τὸ δημοκρατικὸν κόμμα βαδίζει ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς αἰγίδός σας.

Ὁ Καπποὰ προσέβλεψεν τὸν Γκενώ. Ἐγίνωσκον ἀμφότεροι τὴν *αἰγίδα* ἐκείνην. Εἶχε χρησιμεύσει αὕτη ἤδη εἰς τὸν Ζαβουγιὲ καὶ εἰς τὸν Σαρβέ, ἀλλ' ἴσως ἀκόμη δὲν ἦτο ἄχρηστος.

Ὁ Δυκᾶς ἀνεζήτησε, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀνεύρῃ, ἀπάντησιν πνευματώδη, ἐν ᾗ ἡ λέξις *ξίφος* — τὸ ξίφος τοῦ ταγματάρχου — ν' ἀποτελῇ ἀντίθεσιν εἰς τὴν περίφημον αἰγίδα. Ἀλλὰ τοιαύτην ἀπάντησιν δὲν εὗρεν.

Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἤθελε νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῇ τὸν κτηνίατρον καὶ τὸν συμβολαιογράφον. Πλὴν ἦτο ἀδύνατον· ὁ Γκενὼ καὶ ὁ Καπποὰ ἔμελλον νὰ γευματίσωσι ἀμφότεροι εἰς Μελέν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομάρχου.

— Πῶς! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαὶ γελῶσα, εἶνε εἰς Μελέν; Ἐνόμιζα ὅτι ἐξηκολούθει νὰ εὑρίσκεται εἰς Παρισίους ὁ νομάρχης μας.

— Τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος ἀργεῖ ἀπόψε, ἀπήντησεν μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας ὁ Καπποά·

Καὶ ὁ Γκενὼ προσέθηκεν ὑποστηρίζων βαναύσως τὴν εἰρωνείαν:

— Καὶ τὸ ἐντευκτήριον τῶν χορευτριῶν κλειστόν.

Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ διὰ βλέμματος ὑπέδειξεν αὐτῷ τὴν παρουσίαν τῆς Γιλβέρτης. Ὁ κτηνίατρος ἐσίγησεν καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν

Ἐρβλαί, εἶπεν πρὸς τὸν Βερδιὲ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα:

— Μίαν συμβουλὴν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, ταγματάρχα, νὰ γίνητε ζωηρότερος, μᾶλλον ἔντονος... Ὁ τόπος ἔχει φρονήματα πολὺ ἐσπρωγμένα... Ὁ Γκαρούς εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιβληθῇ. Πολλοὶ θὰ σᾶς συμβουλεύσουν νὰ εἶσθε μετριοπαθεῖς. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας, ἀντὶ νὰ νερώσω τὸ κρασί μου, θὰ προσέθετα εἰς αὐτὸ ὀλίγον οἰνόπνευμα.

Ὁ ταγματάρχης δὲν ἀπήντησεν. Νὰ γείνῃ μᾶλλον ἔντονος; Δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ἄλλοῖος ἀφ' ὅ,τι ἦτο, ἄνθρωπος ἔντιμος, πιστεύων εἰς τὸ καθῆκον, σεβόμενος τὸν νόμον, φιλάνθρωπος ὅτε ἐπρόκειτο ἔστω καὶ περὶ τῶν πλέον χιμαιρικῶν ἰδεῶν, εὐσταθὴς καὶ ἀποφασιστικός, ὁσάκις ἐνόμιζεν ὅτι τὰ δίκαια τῆς πατρίδος διεκινδύνευον. Νὰ γίνῃ μᾶλλον ἔντονος;

— Ὁ Γκενὼ ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ κύριος Καπποά, μὲ τόνον λεπτότερον· καὶ προσέξατε νὰ ἐπιμεληθῆτε τὸ πρόγραμμά σας.

Μετὰ τὴν σύστασιν ταύτην ἀπεχωρίσθησαν τοῦ ταγματάρχου καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ Γκενώ, ἀνακεφαλαιοῦντες καθ' ὁδὸν τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Αἴ λοιπόν!.. τώρα ὁποῦ ἦσαν μόνοι των ἐκεῖ, ἐν εἰλικρινείᾳ, τί ἐφρόνει ἑκάτερος περὶ τῆς ἐκταφείσης παρὰ τοῦ Σαρβὲ ὑποψηφιότητος;

—Φαίνεται ἔντιμος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Καπποά, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται καμωμένος διὰ τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας.

— Αὐτὸ φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Γκενώ.

— Ἐνῷ ὁ Γκαρούς...

— Ἄ, ὁ Γκαροὺς ἀπεναντίας εἶνε πονηρός!... Δὲν ἦτο ἄσχημη ἐκείνη ἡ ὑπόθεσις τῆς Γκέλμας!... Ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸν *Ἔγχελυν* πάντοτε θὰ πιστεύουν ὅτι κάτι τι συνέβη. Ἄ, πολὺ φοβοῦμαι μήπως ὁ Σαρβὲ ἔβαλε τὸν πυροβολητὴν σὲ κακὸ μπελά!

— Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κ' ἐμᾶς! προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος ὁπωσοῦν ἀνήσυχος.

Ἡ ἅμαξα ἀφοῦ διῆλθε τὴν πεδιάδα διατεμνομένην μακρὰν ὑπὸ σειρῶν δένδρων καὶ πρὸς ἀριστερὰν ὑπὸ λόφου ὁμαλοῦ ὡσεὶ ἐσκεπασμένου ὑπὸ στέγης ἐκ σχιστολίθου, ἀνήρχετο πρὸς τὸ Μελὲν διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πετί-Δαμμαρὶ καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν διακλάδωσιν τοῦ Σηκουάνα, διέβη τὴν πόλιν, ὅπου ὑψοῦντο ὡς δύο πύργοι τὰ κωδωνοστάσια τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ὁ Καπποὰ παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του... Εἶχον καιρὸν νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὸ νομαρχεῖον διὰ τὸ γεῦμα. Ἦτο δὲ γεῦμα ἀνεπίσημον, φιλικόν, χάριν συνδιαλέξεως, διότι ὁ κ. νομάρχης ἦτο ἄγαμος.

Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ νομαρχεῖον ὁ Καπποὰ καὶ ὁ Γκενὼ ἐξεπλάγησαν. Δὲν εἶχε λάβει λοιπὸν ὁ κύριος Καπποὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου νομάρχου; Ὁ κύριος νομάρχης ἐν τούτοις τὴν εἶχεν ἀποστείλει δι' ἀγγελιαφόρου.

— Δὲν ἔλαβα τίποτε. Ἤμεθα εἰς Σαλλύ.

— Ὁ κύριος γενικὸς γραμματεύς, εἶπεν ὁ θυρωρός, θὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς κυρίους...

— Ἄ! ὁ κύριος δὲ Βερλεμὼν εἶνε εἰς τὸ νομαρχεῖον;.

Καὶ διεβίβασαν τὰ ἐπισκεπτήριά των πρὸς τὸν κ. Βερλεμών.

Ἦτο καταπληκτικὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Βερλεμών, καταπληκτικῆς ἱκανότητος, ὅστις εἶχε κατ' ἀρχὰς εἰσαχθῆ ὡς ἀσήμαντος ὑπάλληλος, γραφεὺς ἀνώνυμος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1848, φέρων ἀκόμη τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸ ἀνώμαλον γένειον τῶν ὀρεσιβίων, καὶ ὅστις ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀταξίας, προσηλώθη εἰς τὴν θέσιν του καὶ τὰ ὠφελήματα αὐτῆς, μεταβάλλων ἑκάστοτε τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις. Καὶ ἐπειδὴ ἕκαστον πολίτευμα ἐπέβαλλε καὶ νέαν φάσιν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κεφαλάς, ἡ ἀφοσίωσίς του τὸν ὤθησε μέχρι τοῦ νὰ καταστῇ σχεδὸν φαλακρὸς περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ νὰ φέρῃ μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνόματος μύστακα ἐπιμελῶς συνεστραμμένον ὡς ὁ Μορνὸ, ἢ Ναπολέων ὁ Γ'. Μετὰ τὴν δημοκρατίαν ἄφησε τὸ φαιόν του γένειον ν' αὐξηθῇ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πολίτην Ρουλιὲ ὑπὸ τὸν μεταμφιεσμὸν τοῦ κ. δὲ Βερλεμών, γενικοῦ γραμματέως τῆς νομαρχίας Σηκουάνα καὶ Μάρνης καὶ ἱππότου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ Ρουλιὲ δὲ Βερλεμὼν ὑπεδέχθη τὸν Καπποά καὶ τὸν Γκενὼ μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων φιλοφροσύνης ἅμα καὶ λύπης. Ὁ κ. Νομάρχης ἐλυπεῖτο τὰ μέγιστα, ἐπειδὴ ἐν τηλεγράφημα τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τὸν ἐκάλει αἰφνιδίως εἰς Παρισίους. (Ὁ κ. Βερλεμὼν ἔλεγε ταῦτα σοβαρῶς, χωρὶς νὰ μειδιᾷ, καίτοι ἐγίνωσκεν ἢ ἐμάντευεν ποῖον ὄνομα γυναικεῖον ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο τοῦ κ. ὑπουργοῦ). Ἀλλ' ὁ κ. γενικὸς γραμματεὺς θὰ ἐδέχετο ἀντ' αὐτοῦ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ νομαρχεῖον!

Ὁ Γκενὼ καὶ ὁ Καπποὰ ἔβλεπον ἀλλήλους, συμβουλευόμενοι ἂν ἔπρεπε νὰ δεχθῶσιν. Διατί ὄχι; Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν εὐθυμότατον. Ὁ κ. δὲ Βερλεμὼν ὡμίλησεν ἄνευ μνησικακίας περὶ τῶν διαφόρων κυβερνήσεων, εἰς ἃς εἶχεν ὑπηρετήσει. Ἐβεβαίωσεν ὅτι παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἀπαισιοδόξων ἡ πρόοδος ἀκολουθεῖ μαθηματικῶς πορείαν ἀνιοῦσαν, ἀπόδειξις δὲ τούτου ἦτο ὁ προβιβασμός, ὃν ὑπὸ πᾶσαν κυβέρνησιν ἐπέτυχεν.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἂν ἐπήρχετο νέα τις κυβέρνησις... εἶπε γελῶν ὁ Γκενώ, τοῦ ὁποίου

τὴν εἰλικρίνειαν ἐξῆπτον τὰ μετὰ τὸ γεῦμα πνευματώδη ποτά.

Ἀλλ' ἐσταμάτησεν ἰδὼν τὸ ὀπωσοῦν ψυχρὸν μειδίαμα τοῦ κ. δὲ Βερλεμών, ἐσυλλογίσθη δὲ ὅτι καὶ οἱ κτηνίατροι λέγουν ἐνίοτε ἀνοησίας.

Ἀπεχωρίσθησαν κατὰ τὴν ἑνάτην ὥραν, καὶ ὁ Καπποὰ ᾐσθάνετο τὴν διάθεσιν νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν κ. γενικὸν γραμματέα ὅτι δὲν ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. νομάρχου.

Ἐν τούτοις ὅτε ἀπήρχοντο, ὁ μὲν Καπποὰ πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὁ δὲ Γκενὼ πρὸς τὴν ἁμαξάν του, ὑπῆρξαν σύμφωνοι ὅτι ὁ κ. νομάρχης ἐφέρθη πρὸς αὐτοὺς ἀπρεπῶς.

— Ἐκτὸς ἂν αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους . . .

— Ὦ! ἐγρύλλισεν ὁ Γκενώ, αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους! . . Τί τραβοῦν καὶ αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους! . . .

Ἦσαν μόνοι περίπου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τοῦ Μελέν. Δὲν ἠκούετο ἄλλος κρότος εἰμὴ σπάνιά τινα βήματα στρατιωτῶν ἐπιστρεφόντων εἰς τοὺς στρατῶνας.

Ἐνῷ διήρχοντο πρὸ τοῦ δημαρχείου, ἐσταμάτησαν. Ἔμπροσθεν τῆς γηραιᾶς ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἧς ἡ θολωτὴ εἴσοδος ἔκειτο ἐντὸς τοῦ βοτανικοῦ κήπου, τοῦ περιέχοντος ἀνωφερεῖς τινας δενδροστοιχίας, κεκλεισμένου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀνυψοῦτο ὁ ἀνδριὰς τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Ἰακώβου Ἀμυώτου, φέροντος τετράγωνον πῖλον, καθημένου σκεπτικοῦ, κρατοῦντος ἀνὰ χεῖρας βιβλίον καὶ στρέφοντος τὰ νῶτα πρὸς τὴν πρόσοψιν καὶ τὰς λιθίνους βαθμίδας τοῦ κτιρίου, ὁπόθεν ἐξηγγέλλετο ἐν ἡμέρᾳ ἐκλογῆς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

— Ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Γκενώ, θ' ἀκούσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου τοῦ Σαρβέ! Ὑπὲρ τίνος στοιχηματίζεις, Καπποά; Εἰς ποῖον λέγεις ὅτι θὰ λάχῃ ἡ διαδοχὴ τοῦ Σαρβέ;

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, στοιχηματίζω ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου μας.

Ὁ κτηνίατρος ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Τοῦ ὑποψηφίου μας! . . Τοῦ ὑποψηφίου μας! . . . Ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὰ χέρια μας, εἰξεύρεις ὅτι ἐγώ, μάλιστα, ἐγώ, θὰ ἐξέλεγα κανένα ἄλλον!

— Δὲν ἔχομεν κανένα.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Γκενώ· κάθε ἄλλος ἀξίζει καλλίτερα παρὰ ἕνα κακὸν ὑποψήφιον.

Ἐβάδισαν ἀκόμη παραπλεύρως τῶν οἰκιῶν· ὁ κτηνίατρος ἐσταμάτησεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου κατὰ τὴν συνήθειάν του εἶχεν ἀφήσει τὴν ἅμαξαν καὶ τὸν ἵππον του εἰς τὸν σταῦλον.

— Λοιπόν, καλὴν ἐντάμωσιν! εἶπεν ὁ κ. Καπποά.

— Θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Σαλλὺ ἀπόψε;

— Ἴσως ὄχι· εἶνε πολὺ ἀργά· μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸν *Μέγαν Μοράρχην*.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν συμβολαιογράφον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἡ θύρα αὕτη ἠνεῴχθη καὶ γυνὴ περικεκαλυμμένη ὑπὸ μανδύου ἐξῆλθε συνοδευομένη παρ' ἀνδρὸς νέου, κομψοῦ, ζωηροῦ.

Ὁ Γκενὼ παρεμέρισε διὰ νὰ διέλθωσιν, ὁ δὲ Καπποὰ ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, ἀφήσας ὁλόκληρον τὸ πεζοδρόμιον ἐλεύθερον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν νέον, οἵτινες ἐβάδιζον τάχιστα.

Διὰ κινήματος ταχέος ἡ γυνὴ ἰδοῦσα τὸν Γκενὼ καὶ τὸν Καπποά, κατεβίβασε τὸν μανδύαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ σπουδῆς. Ἀλλὰ τὸ φῶς φωτοβολίδος ἀερίου ἐφώτισεν αἴφνης τὰ πρόσωπα, καὶ ὁ κτηνίατρος, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκφέρῃ κραυγήν, ἔλεγε ταχέως πρὸς τὸν Καπποά:

— Εἶνε παράδοξον! . . Τὸν ἀνεγνώρισες;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! . . ἦτο ὁ νέος Μομβρέν.

— Εἰς τὸν *Μέγαν Μοράρχην*, αὐτὴν τὴν ὥραν! . . Τόσον πλησίον τῆς κατοικίας του! Καὶ ποία νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ γυναῖκα;

— Εἶνε ἔτι μᾶλλον παράδοξον, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις τῷ ὄντι ἐφαίνετο ἐνεός. Ἂν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἀνεγνώρισα. . .

— Ποίαν;

— Τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ταγματάρχου Βερδιέ!

— Τὴν νέαν ὁποῦ τοῦ ἐρυσοῦσεν εἰς τὸ 'μάτι;

— Ναί!

— Τί ἰδέα ἀλλόκοτος!

— Ναί, ναί!... Λεπτοκαμωμένη... ὠχρά... μὲ μαῦρον φόρεμα! Κύτταξε λοιπόν!.

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐδείκνυε τὸν κόμητα Μομβρέν, οὗ τινος ἡ σκιὰ ἠφανίζετο ἤδη ἐκεῖ πέραν ἐντὸς τοῦ σκότους.

Καὶ ὅμως ἦτο ἀληθὲς μακρόθεν ἐκ τοῦ βαδίσματος ἡ γυνὴ ἐκείνη ἥτις ἐκρύπτετο μετὰ τόσης σπουδῆς ἐκ φόβου μήπως ἀναγνωρισθῇ εἶχεν ἀόριστόν τινα ὁμοιότητα μὲ τὴν δεσποινίδα Βερδιέ.

— Ἀλλὰ πῶς θέλεις, Καπποά, νὰ εἶνε αὐτή;.. συλλογίσου!.

Αἴφνης δὲ εἰς τὸν νοῦν τοῦ κτηνιάτρου πλεῖσται ὅσαι εἰκασίαι περίπλοκοι ἐπεφοίτησαν καὶ ηὐξήθησαν ἐν τῷ ἅμα τερατσίως μὲ τὴν ταχύτητα ἐκείνην, μεθ' ἧς ὁ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βίος μεταβάλλει ὡς μικροσκόπιον καὶ ἐξογκώνει τὰ μικρὰ καὶ ἀπήμαντα γεγονότα, ἅτινα ἐκ μικροβίων καθίστανται αἴφνης τέρατα.

Καὶ ὅμως ὁ Γκενὼ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ αὐτὸ τὸ μικρόβιον.

— Εἶνε ἀδύνατον, Καπποά, ἀδύνατον.

— Ὦ, τὴν εἶδα, τὴν εἶδα καλά! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἔλα δά!.. τὰ ποτὰ ποῦ ἔπιες εἰς τὸ νομαρχεῖον σ' ἐσκότισαν!

— Ὄχι, ὄχι, σὲ διαβεβαιῶ, τὴν ἀνεγνώρισα κάλλιστα.

— Τί μᾶς μέλει! συνεπέρανεν ὁ κτηνίατρος. Μὲ αὐτὰς τὰς διαβολογυναῖκας ξεύρει κανεὶς ποτὲ τί συμβαίνει; Ἀδιάφορον! . . Ὁ μικρὸς Μομβρέν!.. ὁ υἱὸς τοῦ ὑποψηφίου τῶν βασιλοφρόνων!.. Θὰ ἦτο νόστιμον πρᾶγμα!

Η'.

Ὁ ταγματάρχης Βερδιέ, ὅστις δὲν ἦτο φιλόδοξος, εἶχεν ἐντούτοις ἕνα κρύφιον πόθον. Ὑπῆρχεν εἰς τὸ βουλεβάρτον τῶν Ἰταλῶν, εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Κλωδὲν ἓν τουφέκιον, ἓν θαυμάσιον τουφέκιον, οὗ ἡ ἀκτηρίς, ὁσάκις τὸ ἐσυλλογίζετο, ἔλαμπε πρὸ τῶν ὀμμάτων του προκλητικὴ ὡς ἡ ῥάχις βιβλίου δεδεμένου εἰς τὰς χεῖρας φιλοβίβλου. Τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο τουφέκιον τοῦ ἐθάμβου τὴν ὄρασιν, τὸν προσείλκυε, τὸν ἐπείραζε, τὸν ἠνάγκαζε νὰ κάμνῃ τὸν γῦρον, ὅτε ἐξήρχετο ἐκ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ὁδὸν Μανσάρ, τὸν παρεκίνει νὰ ὑπερβῇ ἐνίοτε τὸν οὐδὸν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ὁπλοποιοῦ μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ νὰ λαμβάνῃ διὰ τῶν χειρῶν του τὸ τουφέκιον, ὅπως καλλιτέχνης τις θὰ ἐλάμβανε βιολίον Στραδιβαρίου. Τότε ὁ ταγματάρχης ὑπεζύγιζε τὸ βάρος τοῦ ὅπλου μὲ τοὺς ἐγκαυστουργημένους σωλῆνας, τὸ ἐξήταζε, ἐμειδία πρὸς αὐτὸ ὡς πρὸς ἔργον τέχνης, τὸ ἐθώπευε, τὸ ἔφερεν ὡς καὶ εἰς τοὺς ὤμους του, ὁ ἔκδοτος αὐτὸς μέχρι πάθους εἰς τὸ κυνήγιον, αἰσθανόμενος εὐχάριστον συναίσθησιν εἰς τὰ δάκτυλα ἐκ τῆς ἐπαφῆς του, καὶ ἀνασκιρτήσεις ἡδονικὰς ὡσεὶ ἐραστοῦ... Ἦτο τέλος πάντων θαυμαστὸν αὐτὸ τὸ τουφέκιον, ἦτο ἀριστούργημα. Ἤξιζεν αὐτὸ τὸ νεώτερον ὅπλον περισσότερον παρὰ ὅλας τὰς συλλογὰς τῶν ἀρχαίων ὅπλων τῶν περιφήμων μουσείων. Οὐδέποτε ὁ ταγματάρχης εἶχε κρατήσει, εἶχε χειρισθῆ, εἶχεν ἀποκτήσει τουφέκιον παρόμοιον... Ἄχ! νὰ ἦτο ἰδικόν του αὐτὸ τὸ τουφέκι!... «Ἀλλά, συλλογίσου κομμάτι, Γιλβέρτη, ἔλεγεν ἐνίοτε πρὸς τὴν ἀνεψιάν του, χίλια διακόσια φράγκα!» Ἦτο πολὺ ἀκριβὸν χίλια διακόσια φράγκα! πολὺ ἀκριβὸν δι' αὐτόν. Ἴσως ὅμως διὰ τῶν οἰκονομιῶν του, μὲ τὸν καιρόν, ἀγοράζων ὀλιγώτερα στρατιωτικὰ συγγράμματα καὶ φυλλάδια, τίς οἶδεν; ἴσως μίαν ἡμέραν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ ὥστε νὰ συνάξῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ τότε...

Τότε θὰ ἦτο ἰδικόν του ἐκεῖνο τὸ ἀριστούργημα· θ' ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ὅπλον, θὰ τὸ ἔφερεν εἰς Μελὲν καὶ τί χαρὰ νὰ ὑπάγῃ μὲ αὐτὸ νὰ κυνηγήσῃ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς περιόδου τῆς θήρας ὁμοῦ μὲ τὸν Σαρβὲ ἢ μὲ τὸν νομάρχην!

Ἦτο τὸ ἰδανικόν του, ἡ χίμαιρά του, ὁ αἰώνιος πειρασμός του τὸ λάμπον ἐκεῖνο καὶ σπινθηροβολοῦν τουφέκιον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφαίνετο οἱονεὶ ἡ πραγματοποίησις ὀνείρου, πόθου πολυτελείας. Τὸ ἐσυλλογίζετο ἀκαταπαύστως καὶ ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ὁδὸν φερόμενος μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐπωλεῖτο: «Καὶ ἂν τύχῃ νὰ εἶνε πωλημένον;.. ἂν δὲν τὸ εὕρω πλέον ἐκεῖ;.. Εὐτυχὴς ὁ κυνηγὸς ὅστις θ' ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ τουφέκι!.. τὸ τουφέκι μου!..»

Πλὴν ἀφότου συγκατένευσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σαρβέ, ὁ Βερδιὲ ἐσυλλογίζετο: «Τώρα εἶνε πολυτέλεια ἀνέφικτος. Ἀλλὰ τί σημαίνει; τάχα ἠμπορεῖ τις νὰ ἱκανοποιῇ πάντοτε ὅλας του τὰς ἐπιθυμίας;»

Καὶ πῶς θὰ εὕρισκε πλέον χίλια διακόσια φράγκα, ἀφοῦ ἤθελε δαπανήσει τὰς οἰκονομίας του εἰς ἔξοδα τυπογραφικά, εἰς τοιχοκολλήσεις, εἰς ἐκλογικοὺς πράκτορας, εἰς διανομὴν δελτίου;... Χαῖρε διὰ παντὸς τουφέκιον!

Οὐδέποτε θὰ ἐγίνετο ἰδικόν του· εἰς ἄλλον ἔμελλε ν' ἀνήκῃ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο τουφέκιον τοῦ βουλεβάρτου.

Ὁ Βερδιὲ ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἐν Σαλλὺ συναθροίσεως, ἐσυλλογίζετο τὸ τουφέκιόν του δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ὑπέστη μάλιστα καὶ ἐφιάλτην καθ' ὕπνους· εἶδε τὸν Γκαρούς σκοπεύοντα κατ' αὐτοῦ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν, βοηθούμενον δὲ παρὰ τοῦ ἰσχνοῦ καὶ παραφόρου Τιβολιέ, ὅστις προσέδενε τὸν ταγματάρχην εἰς ἓν τῶν δένδρων τοῦ δάσους διὰ σχοινίου· ἐνῷ παρετήρει τὸ ὅπλον δι' οὗ τὸν ἐσκόπευεν ὁ ἐχθρός του, ὁ ταλαίπωρος ταγματάρχης ἀνεγνώρισεν αἴφνης μετ' ἀγωνίας ὅτι τὸ ἐπιθυμητὸν τουφέκιον τὸ λάμπον ὡς σκεῦος χρυσήλατον, εὑρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου του!

Ὁ ταγματάρχης ἀφυπνισθεὶς διὰ μιᾶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν προσεπάθει ν' ἁρπάσῃ τὸ ὅπλον παρὰ τοῦ Γκαρούς, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκοιμηθῇ ἐκ νέου. Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ εἶχε παραχωρήσει αὐτῷ τὸ ὡραιότερον δωμάτιον τῆς ἐπαύλεως, τὸ κυανοῦν λεγόμενον δωμάτιον. Ὁ νέος Δυκὰς ἔμενεν εἰς τὸ ὑπεράνω δωμάτιον, ὁ δὲ Βερδιὲ τὸν ἤκουσεν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας τῆς νυκτὸς περιερχόμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καὶ τὸ πάτωμα τρίζον ὑπὸ τὸ τακτικὸν καὶ ἔρρυθμον βῆμά του. Ὁ Λιμίλιος ἐκεῖ ἐπάνω νυτοσχεδίαζεν ἐνῷ περιεπάτει τὴν ἀγόρευσιν, τὴν ὁποίαν θ' ἀπήγγελλεν αὐτὸς εἰς Σαλλύ, ἂν ἤθελε προορισθῆ αὐτὸς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σαρβέ. Καὶ ὁ νεαρὸς Πίττ ἐπίσης ἠγρύπνει.

Ὁ ταγματάρχης λησμονῶν τὸ ἀνόητον ἐνύ-

πνιόν του, ἤρχισε νὰ συλλογίζηται ὅτι ἀφέθη εἰς δυσάρεστον ἐπιχείρησιν. Τί παράξενος ἰδέα τοῦ ἦλθε νὰ γείνῃ ὑποψήφιος! Ἦτο τόσον γαλήνιος εἰς Παρισίους, εἰς τὴν εἰρηνικήν του κατοικίαν! Ἡ παρελθοῦσα ἡμέρα ὑπῆρξεν ἐπωδύνως κοπιώδης, ἡ δὲ ἀνατέλλουσα προεμηνύετο λίαν θυελλώδης. Καὶ τὸ πρόγραμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ συντάξῃ!.. Ναί, τὸ περίφημον πρόγραμμα!.. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ ὅλας τὰς στερήσεις!

Καὶ ὁ ταγματάρχης ἐστρέφετο ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐν νευρικῇ ταραχῇ.

Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου ἤδη ἠγέρθη. Ὁ δροσερὸς ἀὴρ τῆς αἰθρίας πρωΐας τὸν ὠφέλησεν. Περιεπάτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τοῦ κήπου, εἶτα ἐξῆλθε καὶ περιεπλανήθη εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐπέστρεψε δὲ μὲ τὴν κεφαλὴν ὁπωσοῦν ἀναπαυμένην καὶ τὰ νεῦρα ἡσυχώτερα. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχον ἐγερθῆ ἀκόμη οἱ λοιποί. Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἡλίου φωτιζομένους λευκοὺς τοίχους, ἐφαίνοντο κεκλεισμένα τὰ πράσινα τῶν παραθύρων φύλλα, ὡς βλέφαρα βεβαρυμένα ἐκ τοῦ ὕπνου.

Ὁ ταγματάρχης ἐκάθησεν ἐπὶ ἑδωλίου εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου πάρατηρῶν τὴν πρόσοψιν, ἐφ' ἧς ἀνεῖρπον, ἀριστολοχίαι, κληματίδες καὶ ροδαί, ἀναπνέων ἐν ταυτῷ ἡδονικῶς τὸν ἀέρα τῆς πρωΐας, τὸν κατευνάζοντα τὸν πυρετόν του.

Νεφύδρια λευκὰ ἐπλανῶντο εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν. Τὰ δένδρα ἐφρικίων ἐν τῇ γενικῇ ἐξεγέρσει καὶ σμήνη πτηνῶν ἐθορύβουν φαιδρῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων.

— Ἔχουν ἴσως καὶ αὐτὰ δημόσιον συνεδρίασιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερδιὲ συστρέφων ἓν σιγάρον διὰ τῶν δακτύλων.

Ἐστράφη αἴφνης ἀκούσας βήματα ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἦτο ἡ Γιλβέρτη, ἥτις ἤρχετο δροσερὰ ὡς ἡ πρωΐα καὶ ἔτεινεν αὐτῷ μειδιῶσα δέσμην χαρτίων.

Ὁ ἀσπασμὸς τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοῦ μετώπου του προὐξένησεν ἄκραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ταλαίπωρον θεῖον.

— Καλημέρα, μικρά μου· ἐκοιμήθης καλά;

— Σὰν πουλάκι.

— Καὶ τί μοῦ φέρεις;

— Ἐφημερίδας... ἐπιστολάς... Ὁ κ. Σαρβὲ εἶπε νὰ σᾶς φέρουν ὅλας τὰς ἐπιστολὰς ἐδῶ... ὅπου μένεις, ὡς νὰ ἦσουν εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Ὁ κ. Σαρβὲ εἶνε πολὺ εὐγενής... Ὤ, πόσα χαρτία, Θεέ μου!

Ἀπέθεσε τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τοῦ ἑδωλίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Γιλβέρτης, καθησάσης πλησίον του, καὶ ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολάς, ἐνῷ ἡ νεᾶνις ἀπέσπα τὰς ταινίας τῶν ἐφημερίδων.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν ὅλαι περίπου ὅμοιαι. Ἀπηύθυνον αὐτῷ προτάσεις ἢ ἐκδουλεύσεις διὰ τὴν ἐκλογήν. Πράκτορες προσέφερον τὴν ὑπηρεσίαν των ὁρίζοντες καὶ τὴν τιμήν, πρὸς πέντε φράγκα τὴν ἡμέραν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τροφῆς. Τυπογράφος τις ἐζήτει ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ προγράμματος, καθιστῶν γνωστὸν ὅτι ὁ συνάδελφός του Τουρτερών, ὅστις βέβαια ἤθελε συσταθῆ πρὸς τὸν Βερδιέ, ἦτο ὄργανον τῆς 16 Μαΐου, Ἰησουΐτης, ἀναρχικός. Ἐκλογεῖς τινες ἐζήτουν ἤδη παρὰ τοῦ ταγματάρχου δημοσίας θέσεις. Ἕτερος, καταδιωκόμενος διὰ τὴν πληρωμὴν φόρων, ὑπέσχετο εἰς τὸν Βερδιὲ ἑκατὸν ψήφους ἂν ἤθελεν ὑποσχεθῆ αὐτῷ μετὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς βουλευτοῦ ν' ἀναστείλῃ τὴν καταδίωξιν. «Εἶνε παράδοξον, ἔγραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, νὰ καταδιώκηται εἰς τίμιος ἔμπορος, ἐνῷ ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ὅστις εἶνε μαρκήσιος, πληρώνει ὀλιγωτέρους φόρους παρὰ ἐμέ, ὅστις εἶμαι οἰνοπώλης καὶ ἑπομένως ὠφέλιμος εἰς τὸν λαόν.»

Ὁ Βερδιὲ ὑπεμειδίαν ἀναγινώσκων τὰς ἀστειότητας αὐτάς, αἵτινες ὅμως κατὰ βάθος ἐφαίνοντο αὐτῷ λυπηραί. Ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἀπειλούμενον ὄχι πλέον παρὰ τοῦ τουφεκίου τοῦ Γκαρούς ὡς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ, ἀλλὰ παρὰ πλήθους μικρῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Ἐγένετο ὁ σκοπὸς ὅλου τοῦ ὄχλου τῶν ἀπαιτητῶν τοῦ διαμερίσματος· ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἐπιστολαὶ ὡμοίαζον πρὸς ἀλλήλας, διότι πρὸς τοῦτο ἔτεινον πᾶσαι.

Ἀνέγνωσε τὰς ἐφημερίδας. Ὁ *Νεολόγος τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρης* ἀνήγγειλεν ἁπλῶς τὴν ὑποψηφιότητά του. Ὁ *Δημοκρατικὸς Ὁδηγὸς* ἦτο εὐνοϊκός, ἐπῄνει δὲ τὸν βίον, τὴν γενναιότητα καὶ τὴν φιλεργίαν τοῦ ταγματάρχου. Μικρά τις ἐφημερὶς φέρουσα ἐπικεφαλίδα: *Ἔτος πρῶτον, ἀριθμὸς πρῶτος* καὶ τίτλον: *Ὁ Ἄγγελος τοῦ Μελὲρ* περιεῖχε μετὰ μίαν *δήλωσιν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας*, σκιαγραφίαν ἐπιγραφομένην *ὁ ὑποψήφιος Βερδιέ*.

Ὁ *Ἄγγελος τοῦ Μελὲρ*! Ἄ, ναί! ἡ ἐφημερὶς τοῦ Γκαρούς! Ἡ ἐφημερίς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναφέρει χθὲς ὁ Τιβολιὲ ἐκεῖνος!...

Καὶ ὁ Βερδιὲ ἔλαβε μετὰ σπουδῆς τὸ φύλλον.

(Ἕπεται συνέχεια).

Ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη ἀκολουθεῖ τὴν φύσιν ὡς τὸν διδάσκαλον ὁ μαθητής.

—

Ὅστις τὸν θάνατον δὲν φοβεῖται, ἄρα φοβεῖται τὴν ζωήν.

Ο ΥΠΕΡΚΑΣΠΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἡ Ρωσσία συνετέλεσεν ἄρτι μεγαλούργημα, ὅπερ διὰ τὸν μέγαν αὐτοῦ ἐκπολιτιστικὸν προορισμὸν φέρει εἰς αὐτὴν πλείονα δόξαν παντὸς πολεμικοῦ κατορθώματος, εἶνε δὲ τοῦτο ἡ ἵδρυσις σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας τοῦ Κράτους αὐτῆς μετὰ τῶν ἀπωτάτων χωρῶν τῆς Μέσης Ἀσίας. Ὁ ὑπερκάσπιος σιδηρόδρομος, ἀφοῦ ὑπερέβη τὴν περίφημον ὀχυρὰν πόλιν Μέρβ, ἔφθασεν ἤδη πρὸ μικροῦ μέχρι τῆς Σαμαρκάνδης εἰς ἀπόστασιν 1400 περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἡ γραμμὴ αὕτη προώρισται βεβαίως ν' ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῶν σιδηροδρόμων, ἀγνοῦμεθα δὲ περὶ τῶν εἰδικῶν δυσχερειῶν, ἃς ἀπήντησεν ἡ διαχάραξις καὶ ἡ συντήρησις αὐτῆς πληροφορίας τινὰς ἐκ τῆς ἀξιολόγου μελέτης τοῦ κ. Ἐδγάρδου Βουλανζιέ.

Αἱ δυσχέρειαι αὗται προήρχοντο κατὰ πρῶτον λόγον ἐκ τῆς ἀμμώδους φύσεως τοῦ ἐδάφους ἀποτελουμένου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς διασχιζομένης παρὰ τῆς γραμμῆς ἐκτάσεως ἐκ κινητῶν λόφων ἄμμου, κάθ' ὧν ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῶσιν τὰ ἔργα. Πλὴν τούτου ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι προμήθειαι τοῦ ὕδατος καὶ τῆς καυσίμου διὰ τὰς μηχανὰς ὕλης ὡς καὶ τὰ χρειώδη διὰ τὸ προσωπικὸν τὸ διεσκορπισμένον καθ' ἅπασαν τὴν γραμμήν, τὸ ἐπιχείρημα δὲ δὲν ἦτο παντάπασιν εὔκολον εἰς χώραν ἐντελῶς κατάξηρον, παρεκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ὀάσεων.

Αἱ κατὰ τῆς ἄμμου ἀμυντικαὶ ἐργασίαι ἐγένοντο κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν χρήσει παρὰ ταῖς βορείαις χώραις πρὸς ἀποσόβησιν τῆς ἐπισωρεύσεως τῆς χιόνος ἐντὸς τῶν χανδάκων. Εἰς πάντα τὰ σημεῖα ὅπου ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου δύναται νὰ θεωρῆται σχεδὸν ὡς διαρκὴς κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀνεγείρουσι παρὰ τὰ προφυλακτέα τμήματα μίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο σειρὰς σανιδοφραγμάτων ἀραιῶν ἀντικρὺ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου, ὅπως ἀναχαιτίζωνται αἱ καταφερόμεναι νιφάδες. Παρόμοια σανιδοφράγματα ἀνηγέρθησαν κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς ἀντικρὺ τῶν βαθυτάτων τάφρων. Ἀποτελοῦνται ἐξ ἁπλῶν σανίδων καθέτων, ἀχρωματίστων, ἐξ ἐλάτης, τεθειμένων εἰς ἀπόστασιν 2 ὑφεκατομέτρων ἐξ ἀλλήλων, συνηρμοσμένων δὲ διὰ δύο ὁριζοντίων δοκῶν. Προσηλοῦνται εἰς τὸ ἔδαφος διὰ πασσάλων ἐμπεπηγμένων ἐντὸς τῆς ἄμμου κατὰ ἓν μέτρον περίπου.

Τοιαῦτα σανιδοφράγματα ἀπαντῶνται εἰς τὰ μέρος, ὅπου ἡ γραμμὴ διασχίζει τοὺς παρὰ τὴν Κασπίαν θαλασσαν ἀμμώδεις λόφους, κεῖνται δὲ παραλλήλως τῆς ὁδοῦ πρὸς βορρᾶν, ἐπειδὴ συνήθως ἐκ τῆς διευθύνσεως ἐκείνης, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς βορειοανατολικῆς πνέει ὁ ἄνεμος.

Πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐξ ἄμμου κινητῶν λόφων κατέφυγον εἰς τὴν ἐμφύτευσιν θάμνων. Ἡ μυρίκη εὐδοκιμεῖ πλέον παντὸς ἄλλου φυτοῦ εἰς τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος, διὸ οἱ Ρῶσσοι ἐσχημάτισαν ἀπεράντους δενδροφυτείας, συγκειμένας πρὸ πάντων ἐκ τοῦ δενδρυλίου τούτου καὶ περιεχούσης πέντε ἑκατομμύρια τοιούτων φυτῶν. Ἕτερος θάμνος, ἀφθονώτατος ἐπὶ τῶν ἐξ ἄμμου λόφων, τὸ *σαξαοὺλ*, θὰ ἦτο ἤδη χρησιμώτατος ἀλλὰ δὲν κατωρθώθη μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιτυχὴς μεταφύτευσίς του.

Τὰ ἐπιχώματα τῆς ὁδοῦ ἔδει ἐπίσης νὰ στερεοποιηθῶσιν, ὅπως μὴ ἀπογυμνώνῃ ὁ ἄνεμος τὰ ξύλα τῆς γραμμῆς. Χάριν τούτου ἐπεστρώθη τὸ ἐπίπεδον καὶ ἡ κλιτὺς τῶν ἐπιχωμάτων δι' ἀργιλλώδους ὑγροῦ χοός. Ἐνίοτε ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὸ νὰ πιέζωσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἄμμου πρὸς συμπαγῆ ἐπιστρωσιν. Ἀλλ' εἰς τὰ πλησιόχωρα τῆς Κασπίας θαλάσσης μέρη ἀπετελέσθη μίγμα σκληρὸν, καταβρεχομένων τῶν ἑκατέρωθεν κλιτύων δι' ἁλμυροῦ ὕδατος.

Τὸ πλάτος τῆς γραμμῆς εἶνε 1 μέτρου καὶ 54 ἑκατοστῶν, ὅπως εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν. Αἱ τροχιαὶ εἶνε συστήματος Βινιώλ, ζυγίζουσαι 32 χιλιόγραμμα τὸ μέτρον. Αἱ διαδοκίδες ἐξ ἐλάτης οὖσαι, προέρχονται ἐκ τῆς βορείου Ρωσσίας, μετεκομίσθησαν δὲ διὰ τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς Κασπίας θαλάσσης. Ἀπετέθησαν χωρὶς νὰ περιβραχῶσι διὰ σκευασίας τινὸς παρὰ τὴν γνώμην τοῦ στρατηγοῦ Ἀνεγκώφ, ὅστις προέτεινε νὰ περιχρίσωσιν αὐτὰς δι' αἰθαλίνης, ὅπως προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν βλάβην τῶν φθοροποιῶν νευροπτέρων ἐντόμων, ἐξ ὧν βρίθει ἡ κεντρικὴ Ἀσία. Τούτου ἕνεκα φόβος ὑπάρχει ὅτι ἡ διάρκειά των ἔσται βραχυτάτη.

Ἡ γραμμὴ δὲν παρουσιάζει σπουδαῖα τεχνικὰ ἔργα μέχρι τοῦ Ἀμοὺρ Δαρία. Ἀλλ' ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ τούτου παρέσχεν ἐξαιρετικὰς δυσκολίας ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἀνωμαλίας τοῦ ροῦ αὐτοῦ καὶ τῶν τεραστίων χασμάτων, ἅτινα τὰ ὕδατα αὐτοῦ παράγουσι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πλημμυρῶν ἐπὶ ἐδάφους ἀσταθοῦς καὶ ἐκτάσεως ὑπερβαινούσης τότε τὰ 8 χιλιόμετρα. Ἡ κοίτη ἀλλοιοῦται διαρκῶς καὶ τὸ ὕδωρ ῥέει εἰς πολυαρίθμους βραχίονας ἀδιαλείπτως μεταβάλλοντας θέσιν. Δυσχερέστατον ἑπομένως εἶνε νὰ ἱδρυθῇ μόνιμος γέφυρα, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ μεταβίβασις ἐκτελεῖται δι' ἀτμοκινήτου σχεδίας, ἧς ἡ θέσις δύναται νὰ μεταβληθῇ ὡς ἐκ τῶν πλημμυρῶν.

Διὰ τὰ παρὰ τὴν γραμμὴν κτίρια μεταχειρίζονται κατὰ τὰ θεμέλια μὲν πλίνθους ὀπτάς, κατὰ τὰ ὑπεράνω δὲ τοῦ ἐδάφους μέρη τῶν τοίχων πλίνθους ἀπεξηραμμένας εἰς τὸν ἥλιον. Ἀνευρέθησαν πολυάριθμα ἐρείπια, ἀναγόμενα, ὡς

λέγεται, εἰς τὴν ἐποχὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὧν αἱ πλίνθοι ἐχρησιμοποιήθησαν ἐπιτυχῶς εἰς τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομῶν. Κυριώτατοι σταθμοὶ τῆς γραμμῆς εἰσιν ὁ τοῦ Ἀσκαβάδ καὶ ὁ τοῦ Μέρβ. Βραδύτερον μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν τοῦ Τζαρδζουΐ, Βουχάρας καὶ Σαμαρκάνδης οἱ πρώτης τάξεως σταθμοὶ θ' ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς πέντε. Ἡ γραμμὴ περιλαμβάνει πρὸς τούτοις τρεῖς σταθμοὺς δευτέρας τάξεως καὶ τέσσαρας τρίτης. Οἱ λοιποὶ εἶνε σταθμοὶ τετάρτης τάξεως, συγκείμενοι ἐκ δύο κτιρίων διὰ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸν σταθμάρχην καὶ ἑνὸς στρατῶνος διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς ὁδοῦ. Τινὲς τῶν σταθμῶν τούτων προασπίζονται παρ' ἀληθῶν φρουρίων. Τέσσαρα τοιαῦτα ἐγείρονται μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Κιζίλ- Ἀρβάτ. Ὑπάρχουσι καὶ στάσεις συνιστάμεναι εἰς ἁπλᾶς ἐκ χώματος καλύβας.

Ἡ προμήθεια τοῦ ὕδατος, καθὰ ἀνωτέρω εἴπομεν, παρουσίασε τεραστίας δυσχερείας, διότι τὸ μόνον μέρος τῆς γραμμῆς, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν λειψυδρίαν εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μουργάβ καὶ τοῦ Τεδσένδ, ἔχει μῆκος οὐχὶ πλέον τῶν 150 βερστίων. Πανταχοῦ ἄλλοῦ εὑρίσκονται μόνον ρύακες ἔχοντες ἀσθενὲς ρεῦθρον, ἐνίοτε μάλιστα ὁλοτελῶς ξηραινόμενοι. Πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐδέησε νὰ διυλισθῇ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς γραμμῆς Οὐζοὺν-Ἀδά, νὰ ὀρυχθῶσι πολυάριθμα ἀρτεσιανὰ φρέατα καὶ νὰ μετακομισθῇ τὸ ὕδωρ διὰ βαγονίων ἐν εἴδει δεξαμενῶν. Εἰς ἓν μέρος ὅπου ἡ γραμμὴ βαίνει παραλλήλως τῶν ὀρέων τῆς Περσίας κατωρθώθη νὰ συλλέγηται δι' εὐφυοῦς μεθόδου τὸ κατερχόμενον ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ὕδωρ διὰ τῆς τοποθετήσεως μεταλλίνων ἀγωγῶν μεταφερόντων τὸ ὕδωρ εἰς τὰς δεξαμενὰς ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑδραυλικῆς μηχανῆς..

Ἡ προμήθεια τῆς καυσίμου ὕλης ἦτο ἐπίσης ζήτημα οὐχ ἧττον σοβαρὸν εἰς χώραν ἀνωμάλου κλίματος, ἔνθα δριμὺς χειμὼν διαδέχεται τὸ καυστικὸν θέρος καὶ παρεῖχε δυσχερείας πλείονας ἴσως ἢ ἡ ἐξεύρεσις ψυχροῦ ὕδατος. Καὶ ὅμως τὸ πρόβλημα ἐλύθη ὑπὸ συνθήκας ἐπωφελεῖς διὰ τῆς χρήσεως τοῦ πετρελαίου, ἀποτελοῦντος ρευστὴν καύσιμον ὕλην δὶς ἰσχυροτέραν καὶ ἑξάκις οἰκονομικωτέραν τοῦ ἄνθρακος. Τὸ πετρέλαιον τοῦτο τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τῶν στρωμάτων τοῦ Βακοῦ χρησιμεύει εἰς ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας καθὼς καὶ εἰς τὴν θέρμανσιν τῶν ἀτμομηχανῶν. Τῆς ὑποστάθμης τοῦ πρὸς θέρμανσιν χρησιμεύοντος πετρελαίου γίνεται ἐπωφελὴς χρῆσις διὰ μαγειρικὰς ἐργασίας, τοῦθ' ὅπερ παρέχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ φείδωνται πρὸς τοιαύτην χρῆσιν τῶν θάμνων, ἀναγκαίων ὄντων πρὸς σύμπηξιν καὶ στερεοποίησιν τοῦ ἀμμώδους ἐδάφους. Ἡ ὑποστάθμη αὕτη μετακομίζεται καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν δι' εἰδικῶν βαγονίων, ὧν ἕκαστον δύναται νὰ περιλάβῃ δεκακισχίλια χιλιόγραμμα.

Τὸ κινητὸν ὑλικὸν τοῦ ὑπερκασπίου σιδηροδρόμου ἀποτελεῖται ἐξ 88 ἀτμομηχανῶν θερμαινομένων διὰ πετρελαίου καὶ 1410 βαγονίων.

Ἡ πραγματικὴ ταχύτης κατὰ τὴν πορείαν δὲν ὑπερβαίνει τὰ 30 χιλιόμετρα τὴν ὥραν ἐντεῦθεν τοῦ Ἀσκαβάδ, 25 μάλιστα μόνον, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τοὺς σταθμούς. Ἀλλ' ἡ κατάστασις τῆς ὁδοῦ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ ἑξῆς ταχύτητα μείζονα.

Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἀμαξοστοιχίαι χρησιμοποιοῦνται εἰς μετακόμισιν ὑλικοῦ ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ταχεῖα περάτωσις τῶν ἔργων, ἀλλὰ μολονότι ἡ γραμμὴ εἶνε κυρίως στρατηγικὴ ἐλήφθη μέριμνα καὶ περὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ διωργανώθησαν δύο ἀμαξοστοιχίαι ἐπιβατῶν καθ' ἑβδομάδα μεταβαίνουσαι ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης μέχρι τοῦ Μέρβ. Τὰς λοιπὰς ἡμέρας προσζεύγνυται ἓν βαγόνιον ἐπιβατῶν εἰς τὰς ἀμαξοστοιχίας τῶν ἐμπορευμάτων. Ἡ ἀπὸ Οὐζοὺν-Ἀδὰ μέχρι Μὲρβ ἀπόστασις οὖσα 820 χιλιομέτρων διανύεται εἰς τεσσαράκοντα περίπου ὥρας. Χάρις ὅμως εἰς τὴν διοργάνωσιν εἰδικῶν ἀμαξοστοιχιῶν περιεχουσῶν ἀμάξας ἑστιατορίου καὶ ὑπνωτηρίου τὸ ταξείδιον δὲν ἀποβαίνει πολὺ ἐπίπονον.

Αἱ εἰσπράξεις ἐπὶ τοῦ παρόντος καλύπτουσι μικρὸν μέρος τῶν δαπανῶν, καὶ τοι ἡ κατασκευὴ ἐγένετο ὑπὸ ὅρους ἐκτάκτως οἰκονομικούς. Ἀλλ' ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι ἡ κίνησις θ' ἀναπτυχθῇ ἐν τάχει, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ταύτῃ οἱ Ρῶσσοι φαίνονται προτιθέμενοι νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπερκασπίου σιδηροδρόμου τὸν αὐτὸν ὀργανισμόν, ὅστις ἰσχύει καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μεγάλους σιδηροδρόμους τῆς Αὐτοκρατορίας.

Χ *

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Ὁ ἀεροναύτης Ζόβις συνέλαβε τὸ τολμηρὸν σχέδιον νὰ διέλθῃ τὸν Ἀτλαντικὸν δι' ἀεροστάτου, παρέσχε δ' εἰς δημοσιογράφον τινὰ τὰς ἑξῆς ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τοῦ μελετωμένου ταξειδίου του.

Ἐν πρώτοις μέλλει νὰ ἐκλέξῃ ταπεινὴν βαρομετρικὴν θλῖψιν, καλῶς ἐξηκριβωμένην, θὰ ἐκκινήσῃ δὲ ἐκ Νέας Ὑόρκης. Κατασκευάζει νέον ἀερόστατον, τὸν *Ἀτλαντικόν*, περιεκτικότητος 25000 κυβικῶν μέτρων, ἑπομένως δὲ ἔχον διάμετρον 36 μέτρων καὶ περιφέρειαν 110 μέτρων.

Τὸ ἀερόστατον ἔσται ἐκ διπλοῦ ὑφάσματος ἐπίτηδες κατασκευασθέντος, θὰ ἐπιχρίεται δὲ τὸ ὕφασμα διὰ νέου εἴδους βερνικίου καθιστῶντος αὐτὸ ἐντελῶς στεγανόν. Ἀφ' ἑτέρου τὸ βερνίκιον αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐλαφρόν, ὥστε ὅλος ὁμοῦ ὁ ὄγκος τῆς γιγαντιαίας σφαίρας θὰ ἕλκῃ βάρος μόνον 2000 χιλιογράμμων. Θὰ φέρῃ ἐπιστομίδα νέου σχήματος.

Τὸ σκαφίδιον εἶνε ὄντως ἔκτακτον. Ὁ βλέπων αὐτὸ νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ μυθιστορικῆς τινος ἐπιχειρήσεως, ὅτι εὑρίσκεται ἀπέναντί τινος τῶν ἀπιθάνων ἐκείνων μηχανημάτων, ἅτινα ἐφεῦρεν ἡ γόνιμος φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ ἅτινα μετ' ὀλίγον θὰ ὑπολείπωνται τῆς πραγματικότητος.

Τὸ σκαφίδιον τοῦτο θὰ ἔχῃ μῆκος 4 μέτρων καὶ πλάτος 3,50 ἔσται δὲ διηρμοσμένον κατὰ τρόπον ὅλως ἰδιαίτερον.

Φέρει ἑκατέρωθεν δύο πτερύγια μεγάλα ἐκ φελλοῦ ἐπικεκαλυμμένα διὰ πανίων ἀδιαπεράστων, δι' ὧν θὰ ἐπιπλέῃ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ὁ μεταξὺ τοῦ πυθμένος καὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ σκαφιδίου χῶρος θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κῦτος ἔνθα θ' ἀποτεθῇ τὸ ἕρμα ὅπερ θὰ συνίσταται ἐκ ψηγμάτων μεταλλικῶν ἀντὶ ἄμμου. Πρὸς τὰ ὄπισθεν εὑρίσκεται μικρὰ γέφυρα, ἧς τὸ ὑπόστεγον περιέχει δύο θαλαμίσκους, ὧν ἕκαστος στηρίζεται ἐπὶ διαμερισμάτων κενῶν ἀδιαβρόχων, ἐφ' ὧν κεῖνται στρωμναὶ ἐμπεπλησμέναι ἀέρος χρησιμεύουσαι καὶ ὡς κλίναι ἅμα καὶ ὡς σωσίβια.

Ἐπειδὴ ἡ διάρκεια τοῦ ταξειδίου ἔσται τριῶν ἡμερῶν τοὐλάχιστον, ἐδέησε νὰ ληφθῇ πρόνοια καὶ περὶ τροφῆς. Ἑστία περιβαλλομένη ὑπὸ μεταλλίνου δικτυωτοῦ παρομοίου μὲ τὸ περιβάλλον τὰς λυχνίας τῶν ἐν τοῖς ὀρυχείοις ἐργατῶν, διὰ νὰ μὴ μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς τὸ ἀερόστατον, θὰ χρησιμεύῃ ὡς μαγειρεῖον. Ἐκ τῶν σχοινίων ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ σκαφιδίου θὰ ἐξαρτηθῇ ἀτμάκατος μεθ' ὅλων τῶν ἀναγκαιούντων ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ἥτις κατασκευάζεται νῦν ἐν Ἀρζαντέϊλ.

Τὰ λοιπὰ ἐφόδια συνίστανται εἰς σχοινία, σωσίβια, ἀγκύρας, ἐργαλεῖα φυσικῆς, μετεωρολογίας καὶ φωτογραφίας. Τὸ σκαφίδιον θὰ φωτίζηται δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Ὁ *Ἀτλαντικὸς* θὰ ἐξογκωθῇ δι' ὑδρογόνου ἔχοντος δύναμιν ἀνυψώσεως 1150 γραμμαρίων κατὰ κυβικὸν μέτρον καὶ ἐπιτρέποντος ἑπομένως τὴν ἀνέλκυσιν βάρους 27000 χιλιογράμμων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑλικὸν ὅλον, τουτέστι ἀερόστατον, δίκτυον, ἐφόδια, ἐπιβάται, θὰ ἕλκῃ ὁμοῦ βάρος 10000 χιλιογράμμων, θ' ἀπομείνωσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀεροναύτου 17000 χιλιογράμμων ἕρματος διὰ τὴν πορείαν.

Καθ' ὑπολογισμοὺς στηριζομένους ἐπὶ ἀκριβῶν μελετῶν, τὸ ἀερόστατον θὰ ἔχῃ καθημερινὴν ἀπώλειαν 1000 κυβικῶν μέτρων. Ἐπειδὴ τὸ ταξείδιον θὰ διαρκέσῃ 85 ὥρας περίπου καὶ ἡ ταχύτης δὲν θὰ εἶνε ὀλιγωτέρα τῶν 100 χιλιομέτρων καθ' ὥραν, θὰ χρησιμοποιηθῶσι μόνον 4000 χιλιόγραμμα ἕρματος.

«Θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως, προσέθηκεν ὁ κ. Ζόβις, ἡ μετεωρολογικὴ σκοπιὰ τοῦ *Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης*, ὅστις θὰ δώσῃ καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

«Θὰ προχωρήσωμεν φερόμενοι ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς διαταράξεως, ἥτις θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς Εὐρώπην, ἄγνωστον ἀκόμη εἰς ποῖον σημεῖον.

« Οὐδὲν προαγγέλλει ὅτι θὰ ἐμποδισθῶμεν καθ' ὁδόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως, ἂν ἀπρόοπτόν τι συμβῇ, καθὰ εἴδετε ἐκ τῆς λεπτομεροῦς κατασκευῆς τοῦ σκαφιδίου μας, εἴμεθα ἐπαρκῶς προπαρεσκευασμένοι ὅπως μὴ πνιγῶμεν.

«Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι ἐσφάλην κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου ὡς πρὸς τὸ σκαφίδιον· στηρίζομαι ἐπὶ γεγονότων θετικῶν. Ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν ἐπεχείρησα εἰκοσιεννέα καταβάσεις εἰς τὴν θάλασσαν, ὧν δύο ἦσαν ἀκούσιοι, τὸ ὁμολογῶ· αἱ λοιπαὶ εἰκοσιεπτὰ ἦσαν πειράματα. Βλέπετε ὅτι ζῶ καὶ ἔχω καλῶς. Μίαν φορὰν ἔμεινα ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας πρὶν μοῦ παράσχωσι βοήθειαν, σημειωτέον δὲ ὅτι τότε μετεχειριζόμην σκαφίδια κοινά, ἐνῷ τὸ τοῦ *Ἀτλαντικοῦ* εἶνε τελειοποιημένον.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ Κας ***

Ἀπὸ τὸν σπόρο τὸν μικρὸ δένδρο μικρὸ φυτρόνει
καὶ 'λίγο 'λίγο πειὸ πλατὺ τὸν ἴσκιο του ἁπλόνει·
ἀλλ' ὅμως ὅσο κι' ἂν γερνᾷ κι' ὅσο κι' ἂν μεγαλόνῃ
τοῦ σπόρου ἡ ἐνθύμησις θὰ μένῃ 'ς τὰ κλαδιά του.

Ἔτσι γεννᾶται ὁ ἄνθρωπος καὶ ζῇ καὶ ἀποθνήσκει,
κι' ὅσο κι' ἂν ζήσῃ—τὸ παιδὶ πάντα 'ς τὸν γέρο μνήσκει.
Κ' εἶναι γλυκειὰ παρηγοριὰ κανεὶς νὰ ξαναυρίσκῃ
'ς τὰ γηρασμένα στήθη του τὴν παιδικὴ καρδιά του.

Δ. Βικελας

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ καλλονὴ εἶνε ἐντελὴς ὑγίεια τῆς φύσεως.

Οἱ ἀδιάφοροι δὲν γνωρίζουσι τοὺς πόνους μας· οἱ φίλοι δὲν ἐννοοῦσιν αὐτοὺς ὅπως ἡμεῖς.

Ἡ πρόοδος, εἴτε ἀγαπῶμεν εἴτε μὴ ἀγαπῶμεν αὐτήν, ἐπιβάλλεται εἰς τὰς κοινωνίας.

(Émile Blanchard)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φιλλανδὸς ὀνόματι Ροῦνεν ἀπεστάλη πρὸ δύο ἐτῶν δι' ἐξόδων τῆς ρωσσικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὅπως κατορθώσῃ εἰ δυνατὸν νὰ μάθῃ τὸ ἀπόκρυφον τῆς κατασκευῆς τῶν πλουσίων περσικῶν ταπήτων, ἀπόκρυφον ζηλοτύπως τηρούμενον παρὰ τῶν ἐχόντων τὸ μονοπώλιον τῆς τοιαύτης βιομηχανίας τεχνιτῶν.

Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς ρωσσικῆς κυβερνήσεως ἐταξείδευσε μετημφιεσμένος εἰς ἁπλοῦν τεχνίτην. Κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῇ εἰς ἐργοστάσιον ὀθωμανικῶν ταπήτων ὑπάρχον ἐγγὺς τῆς Σμύρνης καὶ ἔμαθεν αὐτόθι τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς κατασκευῆς.

Νῦν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δὲ αὐτοῦ ἡ ρωσσικὴ κυβέρνησις ἵδρυσεν ἐργοστάτιον ταπητουργίας, ὅπερ θὰ λειτουργῇ μὲ τὸν ἀποκαλυφθέντα τρόπον τῆς ἐργασίας. Σπουδαῖα προσδοκῶνται ὀφέλη ἐκ τοῦ νέου τούτου καὶ τέως ἀγνώστου ἐν Εὐρώπῃ κλάδου τῆς βιομηχανίας.

Εἰς τὸ ἐν Παρισίοις κρατητήριον τῶν ζῴων εἰσήχθησαν καθ' ἅπαν τὸ παρελθὸν ἔτος 2328 ἵπποι, 2 βόες, 2 ὄνοι, 49 αἶγες καὶ πρόβατα, 43 κόνικλοι, 51 πτηνὰ (ὄρνιθες, περιστεραί, νῆσσαι), 27 χοῖροι, 1 πίθηκος, 1 πελαργός, 1 ἀλώπηξ, 1 γλαύξ, 12 χελῶναι, 8 ψιττακοὶ καὶ περὶ τὰ τριάκοντα μικρὰ πτηνά. Οἱ ἁμαξηλάται δικαίως ἀποκαλοῦσι τὸ κατάστημα αὐτὸ Κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Εἰς ἰδιαίτερον μέρος κρατοῦνται οἱ ἀδέσποτοι κύνες ἐντὸς κλωβῶν σιδηρῶν. Τὸ 1884 εἰσήχθησαν αὐτόθι 4,348 κύνες, τὸ 1885 5,060, τὸ 1886 9199, τὸ 1887 8672. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων 416 ἐζητήθησαν καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς κυρίους των, 906 παρεδόθησαν εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ σπουδαστήρια χάριν πειραμάτων, οἱ λοιποὶ δὲ ἐθανατώθησαν. Ἄλλοτε ἐθανατοῦντο δι' ἀπαγχονισμοῦ αἰωρούμενοι διὰ βρόχου ἀπὸ τροχαλιᾶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀγωνία τῶν ἀτυχῶν ζῴων ἦτο σπαρακτική, ἐγκατελείφθη τὸ μέσον τοῦτο καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ἀσφυξίας, διὰ μέσου τοῦ φωταερίου. Τὸ πρὸς τοῦτο μηχάνημα συνίσταται ἐκ σωλῆνος σχήματος κυλινδρικοῦ ἐκ λευκοσιδήρου γαλβανισμένου· ἐντὸς αὐτοῦ ἀπολήγουσι δύο τρυχιαὶ ἐφ' ὧν κυλίεται μικρὸν ἁμάξιον κομίζον κλωβόν, εἰς ὃν ἐγκλείονται τὰ μεταφερόμενα θύματα. Κλείεται κατόπιν ἡ ὀπή, ἀνοίγεται ὁ στρόφιγξ τοῦ ἀερίου καὶ .... ἡ θυσία μετ' ὀλίγον ἐτελέσθη.

Τὰς ἐξῆς περιέργους πληροφορίας περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ ὑπαρχόντων ποικίλων ἐντόμων εὑρίσκομεν ἐν ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ.

Πλῆθος ζῴων εὑρίσκεται ἐν τῷ ἰσθμῷ τοῦ Παναμᾶ, ἀλλὰ πάντων ἐπικινδυνωδέστερα καὶ ὧν τὰς προσβολὰς δυσκόλως δύναται ν' ἀποφύγῃ ὁ ταξειδιώτης εἶνε τὰ ἔντομα. Πολλάκις ὅμως ἡ καλλονή, τὰ στίλβοντα χρώματα τῶν πτερύγων, τοῦ σώματος καὶ τῶν κεραιῶν αὐτῶν ἀναγκάζουσι τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὸν κίνδυνον ἤτοι τὰ δήγματα καὶ κεντήματα. Οἱ σκορπίοι εἶνε μέγιστοι, μεταξὺ δὲ τῶν ἀραχνῶν αἵτινες εἶνε πᾶσαι γιγάντειοι, εὑρίσκεται ἡ παμμεγίστη Ματαλίγκρη, ἧς τινος τὰ δήγματα εἶνε θανατηφόρα. Ἐκ τῶν μυριαπόδων σκολόπενδρά τις (Σαρανταποδαροῦσα) εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ἰοβόλων· ἐκ δὲ τῶν μυρμήκων οἵτινες πολυάριθμοι καὶ πολυποίκιλοι ὑπάρχουσι, εὕρηται καὶ μέλας τις μέγας μύρμηξ, οὗτινος τὸ κέντημα ἀποναρκοῖ. Οἱ κώνωπες καὶ τὰ τοιούτου εἴδους εὕρηνται κατὰ μυριάδας, καθὼς καὶ αἱ ψύλλαι τῶν τροπικῶν, αἵτινες κεντῶσι τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ὅπως ἐναποθέσωσι τὰ ὠὰ αὐτῶν. Ἐκ δὲ τῶν ἀόλαβῶν ἐντόμων ἀλλ' ἐπίσης περιέργων εὕρηνται αἱ λαμπυρίδες ἢ πυγολαμπίδες, ἀκρίδες τινὲς ὁμοιάζουσαι πρὸς ξηροὺς κλάδους καὶ πλεῖστα κολεόπτερα κεχρωματισμένα δι' ὡραιοτάτων καὶ στίλβην μεταλλικὴν ἐχόντων χρωματισμῶν. Ἅπαντα τὰ ζῷα ταῦτα βιοῦσιν ἐν κλίματι ὑγρῷ καὶ θερμῷ. Τὸ ἔτος ἐν ταῖς χώραις ταύταις διαιρεῖται εἰς ξηρὰν ὥραν καὶ ὑγράν. Ἡ ξηρὰ ὥρα ἡ διαρκοῦσα ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι Μαΐου, κατὰ συνέπειαν ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸν χειμῶνα ἡμῶν, εἶνε εὐάρεστος. Αἱ βροχαὶ ἄρχονται κατὰ Ἰούνιον, ἐλαττοῦνται περὶ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἀφθονώτεραι μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ἂν ἡ βροχὴ ἐξακολουθῇ ἄφθονος, οἱ ποταμοὶ ἅπαντες ἐκχειλίζουσι καὶ πλημμυροῦσι τὰ κατώτερα μέρη τῆς χώρας.

Τὸ μεγαλείτερον ἀλεξιβρόχιον, ὅπερ κατεσκευάσθη ποτέ, εἶνε βεβαίως τὸ κολοσσιαῖον μηχάνημα, ὅπερ ἐξῆλθεν ἐσχάτως ἐργοστασίου τινὸς ἐν Γλασκόβῃ. Τὸ ἀλεξιβρόχιον τοῦτο ἔχει περιφέρειαν 21 ποδῶν· ἡ λαβὴ αὐτοῦ εἶνε κατεσκευασμένη ἐξ ἐστιλβωμένου μαωνίου, ἀπολήγει δὲ εἰς σφαῖραν ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ. Τὸ ἀλεξιβρόχιον καλύπτεται δι' ἰταλικῆς ψάθης, λεπτότατα πεπλεγμένης, προώρισται δὲ δι' Ἀφρικανόν τινα βασιλίσκον, ὅστις θὰ δύναται νὰ δέχεται ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἄτομα ταυτοχρόνως.

Ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ ἀνεκαλύφθησαν πλουσιώτατα μαργαριτοφόρα στρώματα. Ἤδη ἠλιεύθη ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης μαργαρίτης βάρους 75 καρατίων, ὅστις ἐπωλήθη ἀντὶ 140,000 φρ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιέργων ἐκθεμάτων τῆς ἐν Παρισίοις παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1889 θὰ εἶνε καὶ 34 τύποι οἰκιῶν, οἱ ὁποῖοι θ' ἀποτελῶσιν αἰσθητῶς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπίνης κατοικίας ἐν παντὶ καιρῷ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον. Τὰς οἰκίας ταύτας προτίθεται νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἐπὶ τῆς Καλλιτεχνίας γαλλικὸν ὑπουργεῖον εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἑκάστη αὐτῶν θὰ περιβάλλεται ὑπὸ μικροῦ κήπου, καὶ τὰ ἔνδον αὐτῶν θὰ εἶνε κυτρεπισμένα δι' ἐπίπλων τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀνάγεται ἡ οἰκία. Ἔμποροι δὲ φέροντες καὶ οὗτοι ἐνδυμασίαν τῆς ἐποχῆς τῆς οἰκίας θὰ ἀσκῶσιν ἐν αὐταῖς διάφορα ἔργα.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ. 1888 —1354